

Arrest

nr. 241 836 van 2 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 mei 2019 en op 29 augustus 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, Arabier en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Bagdad.

In 2007 werd u verkracht. Hierna werd u zich bewust van het feit dat u homoseksueel was. Uw broer W. kon dit niet aanvaarden. Hierdoor werd u hardhandig aangepakt door hem. U verwijst hierbij naar een incident in 2009, waarbij hij u aanviel met een mes.

Sinds 2013 had u een relatie met A., een medestudent aan de universiteit. Op 5 juni 2016 werden u en A. betrappt door de broer van A. terwijl jullie seks hadden bij A. thuis. U slaagde er in om weg te lopen en dook onder bij uw vriend Y.. Vijf dagen later hoorde u dat A. gedood was. Hierdoor besloot u het land te verlaten. U vreesde zelf ook iets aangedaan te worden door uw oudste broer en neven langs vaderskant. Na uw vertrek ontving uw vriend Y. een video van uw neven waarin u bedreigd werd.

In dezelfde periode werd uw oudste broer W. vermoord en uw tweelingbroer M. (...) bedreigd omdat ze alcohol verkochten. Hierdoor besloot M. het land te verlaten op hetzelfde moment als u, namelijk op 28 juli 2016. M. reisde door naar Griekenland, waar hem na het indienen van een verzoek om internationale bescherming de subsidiaire bescherming werd toegekend. U slaagde er niet in om meteen mee te gaan en bleef achter in Turkije.

U kwam aan in België op 24 juni 2018 en diende op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, een foto van u met uw Iraakse partner, een foto van u met een Belgische partner, een usb-stick met een video waarin u bedreigd wordt door uw neven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u een problematiek van seksuele geaardheid inriep. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw verzoek behandeld door een protection officer met expertise inzake deze problematiek. U werd daarenboven specifiek geattendeerd op het feit dat u vrijuit mag spreken over elementen waarvan u denkt dat ze mogelijk gevoelig liggen en op het feit dat zowel de tolk als de protection officer gehouden zijn aan de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en zich daartegenover neutraal en respectvol opstellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS onderzocht in eerste instantie of u omwille van uw homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Irak. Hier dient vastgesteld te worden dat u het CGVS niet overtuigd heeft over uw homoseksuele geaardheid in de zin van een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van uw identiteit en uw fysieke en psychische integriteit.

Dat het besef van uw homoseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van de eigen identiteit ontbreekt, blijkt namelijk uit uw uitspraken over uw geaardheid zelf en uw bewustwording hiervan. Gevraagd wanneer u voor het eerst besepte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen of twijfelde over uw geaardheid stelt u dat u dit besepte nadat u verkracht werd en hiervan genoten zou hebben (CGVS2, p. 3-5). Gevraagd om uit te leggen hoe u dat aan de ene kant als verkrachting ervaarde en aan de andere kant toch leuk bleek te vinden, stelt u dat u in het begin neen zei, hem probeerde te stoppen, maar toen uw verkrachter zijn penis agressief in uw mond stak, bleek u dit leuk te vinden en deed u verder (CGVS1, p. 12). Dat u een dergelijke daad, die u zelf eerst als agressief omschrijft en weigerde, in een

plotse ommekeer leuk zou gevonden hebben, is erg onwaarschijnlijk. Dat u niet meer uitleg kan geven over de ambivalentie van deze gevoelens en u hierbij beperkt tot een louter plastische, mechanische en weinig emotioneel doorleefde beschrijving van wat u toen overkwam en hoe u zich hierbij voelde, bevestigt deze onwaarschijnlijkheid. Gevraagd u of u zich misschien voor dit incident al aangetrokken voelde tot deze persoon, hoewel u dat toen misschien nog niet besepte of durfde toe te geven voor u zelf, stelt u opnieuw van niet (CGVS2, p. 3-5).

U beweert bovendien dat u voor dit incident nooit gevoeld zou hebben dat u aangetrokken was tot mannen (CGVS2, p. 3-5). Dat dit besef zo plots kwam, en u ook achteraf gezien geen enkel moment kan herinneren waarop u dit misschien al gemerkt zou hebben, is opnieuw erg ongeloofwaardig. Indien u dit toen niet besepte, kan er vanuit gegaan worden dat u voor uw verkrachting een bepaald beeld moet gehad hebben van uw toekomst, gekleurd door de heteroseksuele normen die uw maatschappij bepalen. Gevraagd of u voordien dan een toekomstbeeld had waarbij u dacht dat u later zou huwen met een vrouw, een gezin zou stichten en dergelijke, stelt u dat u te jong was om hierover na te denken (CGVS2, p. 3-5). U bent geboren in het jaar 1992 (CGVS1, p. 3) en moet in 2007, op het moment van uw verkrachting (CGVS1, p. 5), ongeveer 15 jaar oud geweest zijn. Dat u als adolescent, geen enkel beeld had van uw toekomst in relationele termen of tenminste van wat daarbij van u verwacht werd en hoe u zich daarbij voelde, en dan plots door een agressieve seksuele daad pas beseft dat u iemand blijkt te zijn die de seksuele en relationele normen van uw maatschappij niet kan volgen, hoewel u hiervoor nog nooit nagedacht zou hebben over deze toekomst, tart alle verbeelding.

Dieper ingegaan op de gevoelens die u koestert ten opzichte van vrouwen, stelt u dat u vrouwen beschouwt als zussen (CGVS2, p. 6). U zou pas nadat u seks gehad had met een man beseft hebben dat u mannen aantrekkelijk vond (CGVS2, p. 6). Gevraagd hoe u dan kan weten of u dan niet aangetrokken bent tot vrouwen als u met hen nooit seks gehad heeft, stelt u dat er nooit aan gedacht had om seks met vrouwen te hebben (CGVS2, p. 6). Ook hiermee kan u dit niet uitklaren, gezien u volgens uw verklaringen ook nooit gedacht had aan seks met mannen voor u verkracht werd door een man (zie boven).

U stelt verder dat uw verkrachter u als slachtoffer zou uitgekozen hebben omdat u 'aantrekkelijke kledij' droeg, waarmee u doelt op skinny broeken en hemdjes en dat u een goed verzorgd gezicht had (CGVS 2, p. 4-6). Uw uiterlijke stijl zou anders geweest dan die van de andere jongens op school, maar toch zou u zich nooit anders gevoeld hebben (CGVS2, p. 4-6). Omwille van uw verschijning, zouden de mensen in uw omgeving zelfs geroddeld hebben over u, uitlatingen gedaan hebben over uw geaardheid en dergelijke (CGVS2, p. 4-6). U zou zich dit echter nooit aangetrokken hebben, en u zou zich voor uw verkrachting nooit vragen gesteld hebben bij uw geaardheid omwille van deze reacties en dergelijke (CGVS2, p. 4-6). Indien u echter reeds voor uw verkrachting uiterlijk verschilde van de mannelijke norm in uw omgeving, en hierover zelfs geroddeld werd, is het weinig waarschijnlijk dat u zichzelf nooit vragen hierbij zou gesteld hebben, dat u nooit zou stilgestaan hebben bij hoe het dan kon komen dat u anders bleek te zijn dan de andere mannen of jongens in uw leefwereld. Hierop gewezen stelt u dat dit toch geen verschil zou maken en dat u blij was met wat u hierover later ontdekte (CGVS 2, p. 4-6). Een dergelijke plots besef van anders te zijn, hoewel u beweert dat dit daarvoor voor anderen al duidelijk was, en dit anders-zijn te kunnen aanvaarden op een zeer rustige en bijna nonchalante manier zoals u dit beschrijft, kan gezien de consequenties die dit in een land als het uwe heeft, dan ook niet als geloofwaardig beschouwd worden.

Ook na uw verkrachting en het besef dat u homo was, dat hier quasi onmiddellijk op volgde, stelde u zich goed te voelen, gelukkig te zijn (CGVS2, p. 4-6). U stelt dat u toen besloot om die weg verder te zetten, uw leven verder te zetten als homoseksueel (CGVS2, p. 4-6), alsof dit een zakelijk besluit was dat u nam zonder enige consequenties. Dit staat echter mijlenver af van het meer verwachte gradueel besef van uw geaardheid, als intrinsiek en onvervreemdbaar deel van uw identiteit, dat uw leven in een land waar dit volledig taboe is zoals Irak, drastisch kan bemoeilijken. Dat u gezien de moeilijkheden dat een leven als homoseksueel in uw land met zich kan meebrengen, zo snel deze klik kan maken, zonder enige duidelijke interne worsteling, kan niet aannemelijk geacht worden. Hierop gewezen stelt u dat u weet dat het niet evident is om homo te zijn in Irak, maar dat u dit gevoel graag had en hiermee verder wilde (CGVS2, p. 4-6). Opnieuw geeft u zo op geen enkele manier blijk van een gradueel en emotioneel proces bij dit besef. Nogmaals gevraagd of u het dan emotioneel moeilijk had om dit te plaatsen, om voor u zelf te aanvaarden dat u homoseksueel was, stelt u dat zich voelde zoals een vrouw, een vrouw die zich aangetrokken voelt tot mannen (CGVS2, p. 6-7), wat opnieuw geen zicht geeft op het emotioneel proces die u hierbij doorliep. Pas wanneer u dit nogmaals verduidelijkt wordt en gevraagd wordt of u het niet moeilijk vond om dit te aanvaarden, gezien de verwachtingspatronen die heersten in

Irak, stelt u dat dit moeilijk is omdat het daar niet aanvaard wordt en mensen je dan als abnormaal zien (CGVS2, p. 6-7). Dat u hier pas, na een toch wel al heel suggestieve vraagstelling, blijk geeft van enige emotionele moeilijkheden bij dit besef, kan echter niet meer overtuigen en doet enkel vermoeden dat u hier beseft dat uw antwoorden ontoereikend zijn en deze tracht aan te passen aan de vraagstelling.

Dit wordt bevestigd door het feit dat ook uw verklaringen wanneer dieper wordt ingegaan op dit gevoel niet kunnen overtuigen. Gevraagd wat u dan juist moeilijk vond, welke gedachten u dan juist had, komt u niet verder dan 'ik maakte me zorgen dat mensen over mij zouden roddelen en in 2009 maakte ik een incident mee' (CGVS2, p. 6-7). Nogmaals gevraagd uw gevoelens te beschrijven, stelt u enkel heel summier, vaag en onpersoonlijk dat het moeilijk is te wonen in een maatschappij waar je niet aanvaard wordt (CGVS2, p. 6-7). Nogmaals gevraagd of u het moeilijk had zichzelf te aanvaarden als homoseksueel na uw verkrachting, stelt u dat u na de verkrachting wel een conflict had in u en dat u zich toen afvroeg waarom dit zo was, waarom dit met u gebeurde, u overkwam (CGVS2, p. 7-8). Het conflict dat u hier pas beschrijft, komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen over de gevoelens die u had na uw verkrachting en besef dat u homoseksueel was en waaruit eerder af te leiden viel dat u dit onmiddellijk kon plaatsen en hier zelfs blij mee was (CGVS2, p.5). Dat u dit hier dus pas zo verwoordt, doet opnieuw vermoeden dat u uw antwoord tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling, en is niet afdoende om blijk te geven van een geloofwaardig, intern conflict, dat u in deze periode doorworsteld zou hebben.

Gevraagd hoe lang u hier dan mee worstelde, stelt u dat dit minder dan twee maanden moet geweest zijn, wat gezien het homofobe klimaat in uw land, toch wel als heel kort beschouwd kan worden. Hierop gewezen, past u opnieuw uw antwoord aan, en stelt u dat u dit seksueel direct kon aanvaarden, maar dat u er emotioneel wel tot 2016 mee geworsteld zou hebben (CGVS2, p. 6-8). In 2016, zou uw innerlijk conflict plots gestopt zijn omdat u uw geliefde A. verloor en niets u dan nog iets kon schelen (CGVS2, p. 6-8). Dat u toen niet meer worstelde met uw geaardheid, hoewel diezelfde geaardheid juist geleid had tot de dood van uw geliefde, dat u dit toen plots kon aanvaarden, hoewel de gevaren die u hierdoor liep nooit zo dicht gekomen waren, doet verder wenkbrouwen fronsen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u op een bepaald moment wel dat u het zich op een bepaald moment kwalijk nam dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (CGVS1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd wat u hier juist mee bedoelde, stelt u nooit zoiets gezegd te hebben, nooit zoiets gekend te hebben (CGVS2, p.8). Door deze eerdere verklaring louter te ontkennen, ondermijnt u ten eerste de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen en ondergraaft u enkel verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de emotionele beleving van het besef van uw homoseksualiteit.

Hoewel u, zoals hierboven aangetoond, uitvoerig de kans kreeg om in te gaan op de bewustwording van uw homoseksualiteit en het daaraan verbonden emotionele proces, blijkt dat uw verklaringen hierover niet overtuigen. Zeker gezien de impact die een dergelijk gevoel, in het bijzonder door het homofobe klimaat in uw land van herkomst, moet gehad hebben op uw persoon en gevoelsleven, blijft u hierdoor in gebreke om uw geaardheid aannemelijk te maken voor het CGVS.

Bovendien kunnen ook uw verklaringen over het aanvaardingsproces van uw partner A. en jullie gezamenlijke gesprekken hierover niet overtuigen. Gevraagd of hierover met A. gepraat had, komt u in eerste instantie niet veel verder dan dat hij het ook wel een beetje moeilijk had, maar dat mensen moeten leven op hun manier (CGVS2, p. 8). Een dergelijk summier, vaag en oppervlakkig antwoord, kan echter niet aantonen dat u wel degelijk gepraat zou hebben met uw partner over dit aanvaardingsproces. Dat jullie hier niet over praatten, steun zochten bij elkaar, hoewel jullie toen voor elkaar gezien het homofobe klimaat in Irak, waarschijnlijk de enigen waren die dit echt konden begrijpen en elkaar konden helpen deze last te dragen, is opnieuw heel onwaarschijnlijk. Gevraagd hoe A. hier dan mee omging als hij het moeilijk had, stelt u dat jullie daarover niet gesproken hebben met elkaar en dat u dergelijke vragen niet stelde omdat u dat niet wilde weten (CGVS2, p. 8). Gezien u hier toen zelf mee geworsteld moet hebben en u, zoals hierboven gezegd, in A. toch een persoon moet gevonden hebben die u hierbij zou kunnen steunen, is het weinig aannemelijk te noemen dat u hier niet eens interesse voor gehad zou hebben. U kan verder ook niet uitleggen om welke reden u dit dan niet wilde weten (CGVS2, p. 8).

Bij uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u bovendien dat u A. aanraadde om opener te zijn over zijn geaardheid in Irak, een toch wel gevaarlijke en daarom opnieuw ongeloofwaardige verklaring gezien de problemen van homoseksuelen in Irak (CGVS1, p. 20). Hierop gewezen bij uw tweede persoonlijk onderhoud, ontkent u dit ooit zo verklaard te hebben (CGVS2, p. 8-9). Het louter ontkennen van eerder

afgelegde verklaringen, is echter geen afdoende verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Integendeel, hiermee tast u uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent uw geaardheid en die van uw beweerd partner in Irak enkel verder aan.

Daarnaast laat u ook twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw geaardheid door de manier waarop u deze tracht te definiëren. Ook hier legt u namelijk tegenstrijdige verklaringen over af. Wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS namelijk gevraagd werd hoe u uw eigen geaardheid zou definiëren, doet u dit met de term 'homoseksueel' (CGVS2, p. 9). Dit is echter opvallend, gezien u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat u verkoos om zichzelf te definiëren als 'gay' in plaats van 'homoseksueel' (CGVS1, p. 15). Ook dit ontkent u ooit zo gezegd te hebben en wijt u aan de tolk (CGVS2, p. 9). Dat u ook hier geen consistente verklaringen over kan afleggen, dit louter ontkent en verwijt aan de tolk die deontologisch verplicht is alles letterlijk te vertalen wat u verklaart waardoor dit niet als dienstig gezien kan worden, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder aan.

Nog verklaart u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u zich eigenlijk van binnen als een vrouw zou voelen en dat u dit op hetzelfde moment besepte als wanneer u besepte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (CGVS2, p. 9-10). Met deze uitspraak doet u vermoedens rijzen dat u zich misschien eerder als transgender zou definiëren. Ook dit kan echter niet overtuigen. Gevraagd of u graag een vrouw zou willen worden, zegt u dat u momenteel wel man wil blijven maar in de toekomst misschien wel zou willen nadenken om transgender te worden (CGVS2, p. 9-10). Dat u ook deze genderidentiteit, die net als de homoseksuele geaardheid gezien kan worden als een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van uw identiteit, fysieke en psychische integriteit, herleidt tot een keuze, bijna zakelijke beslissing, doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen ook hierover teniet.

Nog kan u niet veel uitleg geven over het transitieproces dat men als transgender kan ondergaan, over hoe u hier al over nagedacht heeft in België (CGVS2, p. 9-10). U zou bovendien nooit het gevoel gehad hebben dat u geboren was in het verkeerde lichaam (CGVS2, p. 9-10). U zegt wel vrouwelijke gevoelens te hebben, maar komt ook hier niet verder dan het seksuele, het feit dat u graag de vrouwelijke rol aanneemt wanneer u seks heeft (CGVS2, p. 9-10). Bovenstaande elementen kunnen dan ook allesbehalve voldoen om aannemelijk te maken dat u transgender bent.

Verder worden ernstige vraagtekens geplaatst bij de manier waarop uw familieleden ingelicht werden over uw geaardheid. Zo verklaart u dat dit nog geen maand na uw verkrachting aan uw moeder vertelde (CGVS2, p. 4-6). Gevraagd om welke reden u dit zo snel aan haar vertelde, hoe het kwam dat u hier zo snel klaar voor was, hoewel dit toch geen eenvoudige boodschap moet geweest zijn, stelt u enkel dat ze van u hield, dat u haar jongste zoon was en dat ze het heeft aanvaard (CGVS2, p. 4-6, p. 10-12). Gezien het taboe dat heerst over homoseksualiteit in Irak is het ten eerste al merkwaardig dat u ver genoeg was in uw eigen aanvaardingsproces na nog geen maand om dit ook al aan uw moeder te vertellen. Uit bovenstaand antwoord kan geen enkele verdere uitleg afgeleid worden van hoe het kwam dat u toen reeds zo ver was. In tegendeel, opnieuw beperkt u zich tot vage en erg algemene antwoorden die geen blijk geven van het feit dat u persoonlijk dergelijke zaken meemaakte of ondernam in Irak. Ook wanneer u hier nogmaals naar gevraagd wordt geeft u hier geen verder zicht op en stelt u enkel dat u voelde dat u het moest vertellen (CGVS2, p. 4-6, 10-12). Pas wanneer u hier tot een derde keer toe naar gevraagd werd, stelt u dat u het wilde vertellen omdat u niet wilde dat ze het via andere mensen te weten zou komen (CGVS2, p. 4-6, 10-12). Gezien u zelf nog geen maand op de hoogte was van uw eigen geaardheid, is het echter ook allesbehalve waarschijnlijk dat andere mensen dat wel zouden zijn en uw moeder hier voor u op de hoogte van zouden brengen. Ook hierop gewezen, stelt u dat u wist dat u dat dit opnieuw zou doen, waarop u gewezen wordt dat u toch wel een heel snelle aanvaarding is van uw eigen geaardheid, zeker gezien het gevaar homoseksuelen lopen in Irak (CGVS2, p. 4-6, p. 10-12). Hierop kan u enkel antwoorden dat u verder moest met uw leven en seks moest hebben (CGVS2, p. 4-6, p. 10-12). Een dermate vaag, onpersoonlijk en oppervlakkig antwoord kan bovenstaande twijfel niet wegnemen, integendeel.

Ook over hoe u verwachtte dat uw moeder zou reageren en hoe u zich voelde toen u dat aan haar vertelde blijken uw verklaringen inconsistent. Zo stelt u enerzijds dat u dacht dat uw moeder hierdoor problemen zou maken, dat ze dit niet zou aanvaarden, maar verklaart u anderzijds dat u geen angst had om dit gesprek met haar te voeren (CGVS2, p. 4-6, p. 10-12). Ook gevraagd hoe u dit juist en uw moeder vertelde en hoe zij toen reageerde, kan u niet in detail treden (CGVS2, p. 4-6, 10-12). Van een dergelijk gesprek, waarin u voor de eerste keer uitspreekt dat u homoseksueel bent tegen uw eigen

moeder, van wie u verwacht dat ze hier niet goed op zal reageren (zie boven), met mogelijkerwijze ernstige gevolgen, mag verwacht kan worden dat u hier toch gedetailleerder en doorleefder over zou kunnen vertellen. Dat u dat niet kan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u bovendien dat uw moeder uw broers inlichtte over uw geaardheid (CGVS1, p. 17), hoewel u bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u ook uw broers hierover had ingelicht (CGVS2, p. 4-6, p. 10-12). Ook hierover ontkent u dit ooit anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 4-6, 10-12), waardoor u opnieuw niet in staat bent uw tegenstrijdige verklaringen uit te klaren. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Nog opvallend is dat uw moeder en broer M. reeds na één maand uw geaardheid aanvaardden, wat ook voor hen gezien het homofobe klimaat van de maatschappij waarin zij leefden, ook als een heel snel proces gezien kan worden (CGVS2, p. 4-6, 10-12). Ook uw verklaringen over hoe uw moeder dit zo ineens kon aanvaarden, kunnen hier niet bij overtuigen. Zo stelt u dat zij in het begin zei dat zoiets fout is, dat mannen geen seks mogen hebben met elkaar, maar dat ze het begreep toen u haar uitlegde dat u in mannen geïnteresseerd bent en niet tot vrouwen aangetrokken bent (CGVS2, p. 4-6, p. 10-12). Dat haar standpunt hierover zo snel omkeert, gewoon nadat u uitlegt dat u niet op vrouwen valt, is gezien de homofobe waarden die haar door de maatschappij waarin zij leefde zijn ingeprent, weinig geloofwaardig. Ook wanneer u opnieuw gevraagd hoe het komt dat ze dit dan zo snel begreep, stelt enkel dat ze moest nadenken en het uiteindelijk goed was voor haar (CGVS2, p. 4-6, p. 10-12). Een nietszeggend en oppervlakkig antwoord, waarmee u de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent niet kan herstellen.

Daarenboven valt op dat u doorheen uw verklaringen vaak terug grijpt naar erg stereotype uitlatingen over homoseksualiteit en homoseksuele personen. Zo stelt u bijvoorbeeld dat de persoon die de bottompositie in Irak aanneemt, altijd op een vrouw moet lijken en hier zijn best moet voor doen (CGVS1, p. 11-12). Een man zou voor u dan weer ruw en goed opgebouwd moeten zijn, een baard moeten hebben en gespierd zijn (CGVS1, p. 12, 15). U verklaart dat u zelf ook stapt als vrouwen, loopt als vrouwen en uw gedrag zeer vrouwelijk is gezien u goed bent in organiseren (CGVS1, p. 13). Dat u zich hier beperkt tot de stereotyperende beelden van de mannelijke man die de top-positie aanneemt en de vrouwelijke man die de bottom-positie aanneemt, toont aan dat uw eigen beeld op homoseksualiteit en homoseksuele relaties wel erg ongenueanceerd blijkt voor iemand die zelf tot deze wereld zou behoren.

Nog valt op dat u wanneer u praat over uw homoseksuele ervaringen, deze reduceert tot het louter seksuele. Zo stelt u bijvoorbeeld dat u seks had met andere studenten op school, en het mooiste orgaan van de man de penis is, vooral als u dat pijpt, dat u vooral geïnteresseerd was in pijpen en anale seks (CGVS2, p. 11-12). Hiermee vervalt u opnieuw in een plastische en erg oppervlakkige weergave van homoseksualiteit, wat opnieuw ondergraaft dat u zelf homoseksueel zou zijn en daardoor een dieper en meer genuanceerd beeld over homoseksualiteit zou kunnen weergeven.

Daarbij moet hier opgemerkt worden dat het ook erg opmerkelijk is dat uit uw verklaringen hier ook blijkt dat u geregeld seks had met andere mannen op school, een openbare plaats, wat toch wel als erg risicovol beschouwd kan worden in een homofoob land als Irak. Ook dit trekt uw verklaringen over uw homoseksualiteit verder in twijfel. Bovenstaande stereotype, oppervlakkige en onpersoonlijke verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen dat u zich seksueel aangetrokken zou voelen tot andere mannen, en aldus een homoseksuele geaardheid zou hebben die gezien kan worden als onlosmakelijk deel van uw identiteit.

Daarnaast blijken ook uw verklaringen over de relaties die u gehad zou hebben met mannen niet geloofwaardig. Het is zo dat u wel in staat bent om basisinformatie te geven over A., zoals zijn volledige naam, geboortedatum, etnie, religie, woonplaats, beroep ouders, broers en zussen en kan vertellen over jullie eerste ontmoeting (CGVS1, p. 19). Dat u dergelijke zaken wel kan vertellen, toont op zich echter niet aan dat jullie een romantische of seksuele relatie zouden gehad hebben, ook bij een goede vriendschapsrelatie kan immers verwacht worden dat men dergelijke zaken zou kunnen vertellen. Uw verklaringen over de relaties die u had met mannen in Irak, bevatten daarnaast echter behoorlijk wat onwaarschijnlijkheden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, stelde u aanvankelijk dat uw relatie met A. puur seksueel was (CGVS1, p. 13). Wanneer u hier later opnieuw naar gevraagd wordt, legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af en stelt u dat u voor A. wel romantische gevoelens koesterde naast het seksuele (CGVS1, p.20). Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u aanvankelijk dat de relaties die u met mannen had in Irak louter seksueel waren (CGVS2, p. 23-24). Pas wanneer u dit opnieuw expliciet gevraagd wordt, geeft u aan dat uw relatie met A. ook emotioneel geweest zou zijn.

Gewezen op het feit dat u hier tijdens uw vorige persoonlijk onderhoud ook al tegenstrijdige verklaringen over aflegde, ontkent u dit in alle talen (CGVS2, p. 23-24). Dat u hier tijdens beide gehoren geen consistente verklaringen over kan afleggen, en dit allesbehalve kan uitklaren, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent enkel verder aan.

Bovendien valt ook hier op dat u uw relatie hoofdzakelijk reduceert tot het seksuele en het romantische enkel bovenhaalt wanneer u hier meer naar gevraagd wordt, waardoor lijkt dat u uw antwoorden tracht aan te passen aan de vraag en uw verklaringen. In dit opzicht valt ook op dat wanneer u gevraagd wat u aantrok in A., u stelt dat hij 'romantisch' was, maar wanneer u gevraagd werd dit verder uit te diepen u niet verder komt dan 'hij was romantisch tijdens de seks' (CGVS2, p. 23).

Ook de manier waarop u verklaart uw partners te vinden in Irak, doet wenkbrauwen fronsen. U verklaart hierover dat jullie elkaar in de ogen keken, u aan hen vroeg of ze geïnteresseerd waren in mannen of vrouwen en jullie dan later seks hadden (CGVS2, p.24), wat toch als een wel heel directe en daarom ook gevaarlijke manier gezien kan worden in de Iraakse maatschappij. Gevraagd of je dat dan zo snel prijs kon geven in een cultuur waar dat zo gevaarlijk kon zijn, stelt u dat het normaal was dat jullie zo'n gesprek aangingen met elkaar op school bijvoorbeeld (CGVS2, p. 24), waarmee u deze onaannemelijkheid allesbehalve uitklaart. U stelt hierover verder dat het aan de universiteit algemeen bekend was, duidelijk was voor andere studenten dat A. en u een relatie hadden (CGVS2, p. 15-16). Jullie zouden dat niet kunnen verbergen hebben omdat jullie altijd samen waren, en hielden openlijk elkaars hand vast (CGVS2, p. 15-16). Uit uw gedrag zou bovendien gebleken hebben dat u de 'bottompositie' aannam, waardoor men op u neerkeek (CGVS2, p. 15-16). Dat jullie daar zo openlijk over zouden zijn, gezien het gevaar in Irak, is echter niet aannemelijk te noemen. Hierop gewezen stelt u dat jullie toch niet konden weg steken dat jullie verliefd waren, wat in bovenstaande context, onmogelijk als afdoende verklaring gezien kan worden.

Bovendien legde u tegengestelde verklaringen af over hoe u zich voordeed wanneer u openlijk naast H. liep. Zo stelde u enerzijds dat uw gedrag naast H. eerder vrouwelijk was en anderzijds dat u probeerde om mannelijker te lijken wanneer u naast H. liep om kritiek te vermijden (CGVS1, p. 11). Hierop gewezen ontkent u dat u de vorige keer zei dat u probeerde mannelijker te lijken, waarmee u deze tegenstrijdig niet kan verschonen (CGVS2, p. 15-16). Bovenstaande elementen stellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw geaardheid dan ook danig op de proef.

Verder stelt ook uw kennis over het homoseksuele milieu in België teleur. U kan wel een aantal bars, apps en dergelijke opnoemen en praten over homoseksuele mannen met wie u in België relaties zou gehad hebben (CGVS1, p. 21-23). Dit is echter feitelijke informatie die makkelijk ingestudeerd kan zijn of verworven kan zijn door contact met homoseksuele mannen, los van het feit dat u zelf homoseksueel zou zijn. In het licht van uw andere verklaringen over de beleving van uw homoseksualiteit in België (zie onder) kan ook dit daarom niet overtuigen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud twee organisaties te kennen die zich bezighielden met de LGBT-gemeenschap, namelijk Rainbow House en Merhaba (CGVS1, p. 23). U verklaarde dat u zich bij beide organisaties aangemeld had, en een afspraak had bij Merhaba in juni (CGVS1, p. 23). Wanneer hierop terug gekomen werd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud (dd. 29 augustus 2019), legde u erg warrige verklaringen af over afspraken die u zou gemaakt hebben met beide organisaties, maar zonder antwoord, waaruit afgeleid kan worden dat u nog steeds niet naar deze organisaties geweest zou zijn (CGVS2, p. 25). Wanneer u gevraagd werd naar uw dromen en verlangens in verband met de mogelijkheden om uw geaardheid in België vrij te beleven, komt u dan weer niet verder dan het feit dat u twee keer een sauna in Brussel bezocht zou hebben (CGVS2, p. 14). Uw profiel komt dan ook allesbehalve overeen met iemand die eindelijk zijn seksuele geaardheid vrij kan beleven.

Omwille van bovenstaande elementen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde homoseksualiteit. Hierdoor kan ook aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, niet zomaar geloof gehecht worden, gezien deze volgens uw verklaringen onlosmakelijk verbonden zijn met uw beweerde geaardheid.

Los daarvan, kunnen uw verklaringen over deze problemen op zich ook niet aannemelijk geacht worden omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Vooreerst beweert u dat uw broer W. u verwondde met een mes nadat hij te weten kwam dat u een seksuele relatie had met een man (CGVS2, p. 12). Gevraagd wat de naam was van de persoon met wie u toen een seksuele relatie had, blijkt u enkel zijn voornaam, H., te weten (CGVS2, p. 12). Dat u niet

meer informatie kan geven over de identiteitsgegevens van deze persoon doet reeds wenkbrauwen fronsen. Daarbij kan u ook niet uitleggen hoe jullie relatie dan juist was uitgekomen. U verklaart dat u denkt dat die H. dit misschien verteld zou hebben (CGVS2, p. 12). Gezien het homofobe klimaat in Irak, is het echter weinig waarschijnlijk dat deze persoon dit zou doorvertellen en hiermee ook zichzelf in gevaar zou brengen. Hierna verklaart u dit nog anders, en zegt u dat de mensen in uw regio eigenlijk al wisten dat u seks had met mannen en dat u de 'bottom-positie' en dus meest verwerpelijke positie volgens uw cultuur in nam (CGVS2, p. 12). Dat de 'top-positie' minder verwerpelijk zou zijn in Irak, kan echter niet voldoen als verklaring, dan nog geeft H. hierdoor prijs dat hij homoseksuele contacten zou hebben en brengt hij zich hierdoor zelf onnodig in een risicovolle positie. U kan niet uitklaren om welke reden hij zoiets zou doen (CGVS2, p. 12). Daarna zegt u dan weer dat men dit wist omdat H. dit moest verteld hebben (CGVS2, p. 12). U stelt dat het niet anders kan dan dat hij dit vertelde, gezien de andere mannen met wie u seks zou gehad hebben, uw naam niet kenden (CGVS2, p. 12). Nog later verklaart u dat u te weten zou gekomen zijn dat het inderdaad H. was die dit gezegd had, omdat de mensen in uw regio dat vertelden (CGVS2, p. 12). Indien u dit later zo te weten kwam, is het niet begrijpelijk dat u dit niet onmiddellijk zo zou vertellen maar eerst enkel zou spreken over het feit dat het misschien H. was, maar u dit niet zeker weet (zie boven). Ook bij uw eerste persoonlijk onderhoud stelt u dit anders, en verklaart u dat u denkt dat één van uw partners dit doorvertelde (zonder te verduidelijken welke partner hoewel u bij uw tweede persoonlijk onderhoud zeker blijkt te zijn wie), en stelt u hierna nog eens dat u dit denkt maar niet zeker bent (CGVS1, p. 16). Dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de manier waarop uw broer dit te weten kwam, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident met uw broer in 2009.

U verklaart bovendien dat uw broer W. dit doorvertelde aan uw neven toen hij dit te weten kwam (CGVS2, p. 14). Gezien u verklaarde dat hij zich geschaad voelde in zijn eer, en dat hij zich schaamde (CGVS, p. 6), is het op zich reeds niet aannemelijk dat hij dit schaamtegevoel zou vergroten en dit zou delen met uw neven, waardoor ook zij gekrenkt zouden worden in de familie-eer en de problemen hierdoor enkel groter zouden kunnen worden. Hierop zegt u dat jullie één familie waren en dat uw broer moet gedacht hebben dat die neven het niet zouden doorvertellen (CGVS2, p. 14). De reactie van de neven bleek echter dat ze wilden dat u gedood zou worden en dat ze uw broer W. hiervoor onder druk gingen zetten (CGVS2, p. 14). Dat uw broer een dergelijke reactie niet verwachtte en hierdoor zichzelf in deze positie zette, is gezien de invloed van de stam en bijhorende vergeldingen voor zaken zoals homoseksualiteit die de eer van de stam schaden in de Iraakse maatschappij niet aannemelijk.

Ook over uw reactie na dit incident stelt het CGVS zich ernstige vragen. U verklaart dat u na dit incident gewoon verder deed zoals u bezig was, relaties had en op school seks had met andere mannen (CGVS1, p. 17). Gevraagd om welke reden u hiermee gewoon verder deed gezien u toen hardhandig aangepakt werd door uw broer, stelt u dat u zichzelf niet wilde veranderen, dat u tevreden was met uw geaardheid en u ondanks de problemen die u hierdoor had gewoon verder deed tot u uw geliefde verloor (CGVS1, p. 17). Indien u echter sinds 2009 problemen zou gekend hebben omwille van uw geaardheid, is het erg onwaarschijnlijk dat het incident met uw broer in 2009 geen impact had op uw gedrag en u tot uw vertrek in 2016 uw homoseksualiteit openlijk beleefde en tot de dood van uw partner geen noemenswaardige problemen meer kende hierdoor.

Uw neven zouden bovendien reeds sinds 2007 op de hoogte geweest zijn van uw homoseksualiteit (CGVS2, p. 14-15). Indien zij u per se dood wilden zoals u beweert, is het ook in dit opzicht niet aannemelijk dat ze u pas in 2016, na het incident met uw partner zouden bedreigen en u nog niet vroeger gedood zouden hebben (CGVS2, p. 14). U stelt dat ze in 2007 niet durfden omdat uw moeder toen gestorven was en in 2016, na de dood van uw broer W., het moment vonden om dit te doen gezien er toen niemand meer was om jullie te steunen (CGVS2, p. 14-15). Uit uw voorgaande verklaringen, waarbij W. uw neven zelf op de hoogte bracht van uw geaardheid, blijkt echter niet dat W. u verdedigd zou hebben of zich verzet zou hebben indien uw neven u iets aangedaan zouden hebben, hij was bovendien zelf degene die u in 2009 aanviel met een mes (zie boven). Hierdoor kan u ook met deze uitspraak deze onwaarschijnlijkheid niet uitklaren. U verklaart verder dat uit conversaties die u uw neven hoorde voeren sinds 2009 bleek dat zij u wilden doden (CGVS2, p. 14-15). Desondanks bleef u homoseksuele daden plegen en bleef u in Irak (CGVS2, p. 14-15). Opnieuw blijkt uit uw gedrag dat u geen enkele vorm van voorzorgsmaatregelen trof om u zelf hiertegen te beschermen, wat uw verklaringen over uw beweerde vrees dermate ondermijnt. U stelt hierop dat u gewoon uw leven leidde, geen aandacht gaf aan hun dreigementen, en stelde de vraag wat u dan anders kon doen (CGVS2, p. 14-15). Met dergelijke uitspraken bevestigt u enkel uw roekeloze gedrag, waarmee u bovenstaande opmerkingen allesbehalve uitklaart. Omwille van bovenstaande elementen, wordt de geloofwaardigheid

van uw verklaringen rond de problemen die u met uw familie kende, en het incident met uw broer W. in 2009, teniet gedaan.

Ten tweede beweert u in 2016 betrupt te zijn met uw vriend A. (CGVS1, p. 20). Hier bent ten eerste niet consistent over de dag dat u wegliep van huis en naar het huis van A. ging. U stelt eerst dat u wegliep van huis op de eerste of tweede dag van de zesde maand van 2016, waarna u beweert dat dit de vijfde of de zesde dag was (CGVS2, p. 16-17). Ook over de dag dat u bij uw vriend Y. onderdook kan u geen eenduidige verklaringen afleggen. Hierover stelt u aanvankelijk dat u op de tiende dag naar Y. ging, en daarna dat dit op dezelfde dag was als toen u betrupt werd met A., i.e. de vijfde, waarna u uw eerste uitspraak weer ontkent (CGVS2, p. 16-17). Verder is het wel heel opmerkelijk dat u die dag seks had op de kamer van A., zonder de deur op slot te doen (CGVS2, p. 17-18). U stelt dat jullie dit voordien ook al zo deden hoewel hij normaal wel de deur op slot deed, dat jullie vaak seks hadden op zijn kamer, ook wanneer zijn familie gewoon thuis was. Zij dachten dat jullie vrienden waren en kwamen daarom normaal gezien niet binnen (CGVS2, p. 16-17). Dergelijk roekeloos gedrag, is weinig geloofwaardig in de Iraakse context van homofoob geweld. U verklaart dat het toen niet nodig was om de deur op slot te doen, gezien zijn familie toen op reis was, en jullie niet verwachtten dat er iemand terug zou keren (CGVS2, p. 16-17). De broer van A., H., zou echter wel terug gekeerd zijn, gezien hij vermoedde dat er iets tussen jullie was (CGVS2, p. 16-17). U kan echter niet uitleggen sinds wanneer H. dit vermoedde, en stelt dat jullie nooit gemerkt zouden hebben dat hij iets vermoedde (CGVS2, p. 16-17). Hiermee gaat u echter in tegen uw verklaringen uit uw eerste persoonlijk onderhoud, waar u stelde dat u zag dat hij jullie in het oog hield, hij altijd naar jullie keek en dacht dat er iets meer was tussen jullie dan gewone vrienden (CGVS1, p. 20). Bovenstaande inconsistenties tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over ook dit incident aan.

Nog valt op dat u niet echt gedetailleerd kan vertellen over het moment dat jullie betrupt werden. Gevraagd naar de reactie van H. stelt u eerst enkel dat hij het niet kon aanvaarden, pas wanneer u hier duidelijker naar gevraagd wordt dat hij u begon te zoeken in de regen en pas wanneer u voor de derde keer gevraagd wordt gedetailleerd te vertellen over het moment dat hij binnen kwam en wat hij juist deed, komt u nog steeds niet verder dan dat hij u aanviel, u wilde doden, A. u verdedigde en u toen wegliep (CGVS2, p. 18-19). Dat u zo weinig details kan geven over het moment dat leidde tot de dood van uw geliefde en uw uiteindelijke vertrek uit Irak is bijzonder ongeloofwaardig. Hierna hoorde u dat H. ook u zou willen vermoorden, maar kan u niet verduidelijken hoe u dit juist hoorde (CGVS2, p. 19). U verklaarde dat A. vijf dagen later gedood werd, maar kan ook over zijn dood niet meer details geven. U zou daar ook nooit naar gevraagd hebben omdat u angstig was (CGVS2, p. 19). Opnieuw kan hier gezegd worden dat het niet geloofwaardig is dat u niet meer informatie zou trachten bekomen zijn over de omstandigheden van de dood van de man met wie u al jaren een relatie had.

Nog verklaart u dat er een dreigvideo gemaakt door uw neven overhandigd werd aan uw vriend Y., maar heeft u geen enkel idee hoe die video aan hem werd overhandigd (CGVS2, p. 21). In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u bovendien dat Y. ook vermeld werd in deze video, wat echter niet blijkt uit de vertaling hiervan (CGVS1, p. 9; zie administratief dossier, groene map, document 5). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dit zelf ook opnieuw anders en stelt u dat Y. niet bedreigd werd in deze video (CGVS2, p. 21-22). In de periode dat u ondergedoken zat bij uw vriend Y. zou u verder nog contact gehad hebben met uw broer M. (CGVS2, p. 22). Desondanks zou u nooit aan hem gevraagd hebben of er toen mensen naar uw huis gekomen waren om u te zoeken, u zou hier zelfs niet aan gedacht hebben om dit te vragen (CGVS2, p. 22), wat opnieuw niet aannemelijk geacht kan worden in het licht van het feit dat u verklaart dat men toen ook op zoek was naar u om u te doden. Ook over het lot van Y., zou u nadat hij u uit angst verwijderd heeft op facebook, op geen enkele manier nog geprobeerd hebben om iets te weten te komen (CGVS2, p. 22). Omwille van bovenstaande elementen wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident dat u in 2016 meemaakte ten gronde gericht.

Gezien ook uw verklaringen over bovenstaande incidenten niet geloofwaardig geacht kunnen worden, wordt ook afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Dit straalt op zich ook negatief af op de verklaringen die u aflegt over andere elementen van uw vluchtrelaas, zoals op uw verklaringen over uw geaardheid op zich.

De documenten die u voorlegt kunnen niets wijzigen aan de beoordeling van het CGVS. Uw identiteitskaart, en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Daarnaast legde u foto's neer met uw Iraakse en Belgische partner. Hieromtrent moet gewezen worden op het

gesolliciteerd karakter van dergelijke documenten. Zij kunnen namelijk louter met die opzet gemaakt zijn, om bepaalde verklaringen te ondersteunen, en kunnen daarom in afwezigheid van geloofwaardige verklaringen ook niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Over de bedreigingsvideo die u neerlegt, kan dezelfde opmerking gemaakt worden. Bovendien werd hierboven reeds aangehaald dat u verklaringen aflegde die tegenstrijdig bleken met de inhoud van deze video, wat de authenticiteit van dit document en de geloofwaardigheid van de bedreiging hierin verder ondermijnt.

Op 9 oktober 2019 diende u opmerkingen in bij de notities van uw persoonlijk onderhoud. Hierover moet ten eerste opgemerkt worden dat deze opmerkingen te maken hebben met elementen waarop niet gemotiveerd werd in bovenstaande beslissing of dat zij niet in staat bleken de verklaringen waarop gemotiveerd werd zodanig aan te passen dat hier een andere interpretatie aan gegeven kon worden. Daardoor kan ook dit niets veranderen aan de appreciatie van het CGVS. Nog valt op dat u bepaalde uitspraken die u deed tijdens uw persoonlijke onderhoud gewoonweg doorstreepte en aanpaste. Zo werd u bijvoorbeeld verschillende keren gevraagd of uw vader ooit in het leger gewerkt had en bleek u dit niet te weten (CGVS1, p. 8). U doorstreepte deze verklaringen en veranderde dit naar 'hij was onderofficier ten tijde van Saddam' (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud), zonder hierbij ook maar enige verduidelijking te geven over waarom u dit dan meermaals anders verklaarde toen u dit gevraagd werd. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid enkel nog verder aangetast.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aan-slagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een

andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A, §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Wat betreft de vluchtelingenstatus, verstrekt hij volgende toelichting:

"[...] Rekening houdend met het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een grondige vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon. Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden.

Er zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen

en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over Irak.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen ",

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven"

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen. Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que ! 'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede

trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Irak.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingen-status. Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden.

Overwegende dat de beslissing opent met een algemeen statement :

[...]

Overwegende dat de specifieke expertise van de PO uit geen enkel element van het dossier blijkt.

Overwegende dat anderzijds vanwege de CGVS en de tolken verwacht mag worden dat zij zich in alle omstandigheden respectvol opstellen tegenover een kandidaat vluchteling en dat diens verklaringen vertrouwelijk behandeld worden.

Dat verzoeker zich vragen stelt bij de wijze van beoordeling van zijn seksuele geaardheid, nu deze klaarblijkelijk slechts in aanmerking genomen wordt voor zover deze een "wezenlijk deel uitmaakt van zijn persoonlijkheid".

Het CGVS onderzocht in eerste instantie of u omwille van uw homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Irak. Hier dient vastgesteld te worden dat u het CGVS niet overtuigd heeft over uw homoseksuele geaardheid in de zin van een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van uw identiteit en uw fysieke en psychische integriteit. Dat verzoeker wil opmerken dat in zijn land van herkomst homoseksuele gedragingen bestraft worden en sociaal niet aanvaard worden, los van het feit of de homoseksuele geaardheid "een onvervreemdbaar kenmerk" is dat "deel uitmaakt van uw identiteit en uw fysieke en psychische integriteit". Dat het onderzoek naar de seksuele geaardheid van verzoeker dan ook de bal volledig mislaat.

Dat in liet land van herkomst van verzoeker immers homoseksualiteit vervolgd wordt los van het feit dat dit een wezenlijk kenmerk vormt van de persoonlijkheid van betrokkene.

Dat deze motivering dan ook niet pertinent is.

Dat de wijze van beleving van zijn homoseksualiteit, evenals de bewustwording ervan in hoofde van verzoeker, los staan van zijn risico op vervolging.

Dat het besef van uw homoseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van de eigen identiteit ontbreekt, blijkt namelijk uit uw uitlatingen over uw geaardheid zelf en uw bewustwording hiervan.

[...]

Dat bovendien de wijze van vraagstelling en beoordeling van de homoseksuele geaardheid van verzoeker volledig gedaan wordt vanuit een westers oogpunt en met westerse vooroordelen.

Dat de CG VS geen rekening houdt met de context waarin verzoeker leeft en leefde, noch met het maatschappelijke stigma dat er op homoseksualiteit drukt.

Dat de CGVS stelt dat het onwaarschijnlijk is hoe een agressieve verkrachting toch "leuk" zou kunnen gevonden worden.

Dat verzoeker specifiek het ambivalente van zijn gevoelens wil bevestigen. Dat het feit dat de CGVS dit "onwaarschijnlijk" zou vindt is een zuivere appreciatie. Dat deze appreciatie bovendien niet psychologisch gefundeerd is.

Dat een verkrachting zonder twijfel invloed heeft op het slachtoffer. Dat deze veelzijdig kan zijn.

[..]

Overwegende dat verzoeker bevestigt dat hij voor de leeftijd van 15 jaar niet nagedacht had over seksualiteit.

Dat sommigen vroegrijp zijn, anderen niet.

Dat men ook niet uit het oog mag verliezen dat seksualiteit in een land als Irak uitgelegd wordt als hetero-seksualiteit. Dat verzoeker zich echter nooit aangetrokken gevoeld heeft tot meisjes, zodanig dat hij er ook niet over nadacht.

Dat zelfs als verzoeker zich aangetrokken zou gevoeld hebben tot mannen, het bovendien best mogelijk is dat deze gevoelens onderdrukt werden, gelet op de context, waardoor verzoeker er zich niet van bewust was.

Dat de verkrachting waarvan verzoeker slachtoffer werd op jonge leeftijd gebeurde, en bij verzoeker zorgde voor bewustwording van zijn seksualiteit.

Dat hij daarvoor zich niet aangetrokken voelde noch tot vrouwen, noch tot mannen.

[...]

Dat verzoeker niet inziet hoe deze vaststellingen zijn homoseksualiteit in het gedrang zouden brengen.

Dat hij zich effectief niet seksueel aangetrokken voelt tot vrouwen.

Dat verzoeker moet vaststellen dat de appreciatie van homoseksualiteit door de CGVS louter gebaseerd is op een soort oer-type van de homo, die worstelt met zijn gevoelens en gradueel bewust wordt...

Dat het evident karikaturaal is homoseksualiteit aldus te typeren.

[...]

Overwegende dat de CGVS meent dat liet incompatibel is dat verzoeker aantrekkelijke kledij droeg met het feit dat hij zich niet geleidelijk bewust zou geworden zijn van zijn homoseksualiteit, terwijl de kledij van verzoeker er precies een uiting van was, die hij echter niet beseftte.

Dat dit niet vreemd is in een homofobe maatschappij, waar mensen onbewust deze bewustwording uit de weg gaan.

Dat de kledingstijl van verzoeker anders was, dat hij wil opmerken dat hij mogelijks de vraag niet goed begrepen heeft, nu hij zich wel anders voelde tegenover de anderen, zonder dat echter te benoemen of dat uit te kunnen leggen.

Dat wat betreft het commentaar van zijn omgeving, hij daarmee kon leven voor de verkrachting, doch dat hij het moeilijker had erna.

Dat immers op dat moment verzoekers bewustwordingsproces aanvatte.

[...]

Overwegende dat verzoeker geen gradueel proces van bewustwording gekend heeft, precies omwille van de verkrachting.

Dat ook de context van de verkrachting in rekening gebracht diende te worden : ze gebeurde door een sterke student uit zijn klas, die verzoeker veel aangekeken had, die vervolgens verzoeker verplichtte tot seks, maar verzoeker vond dat "leuk".

Dat de vraag rijst of de verkrachting dan wel degelijk als dergelijke traumatische ervaring dient omschreven te worden, daar het voor verzoeker iets "tussenin" was. (CGVS lp. 12)

Dat er ook geen geweld aan te pas kwam.

Dat H. de "leeuw" van de klas was, dat verzoeker zich aantrekkelijk kleepte, dat H. naast hem wilde zitten.

Dat de bewustwording van verzoeker zich eigenlijk geuit heeft als een soort van evidentie, ingevolge de verkrachting.

[...]

Verzoeker meent dat het feit dat hij zich bewust werd van zijn geaardheid ingevolge de "verkrachting" niets afdoet van het feit dat hij dat inderdaad moeilijk vond, ook omwille van de omgeving waarin hij zich bevond.

Dat het feit dat verzoeker een conflict had precies bevestigd wordt door de woorden van verzoeker.

Dat dit geenszins een "aanpassen" aan de vraagstelling is.

Dat verzoeker bovendien niet gevond werd tot introspectie en uiting van zijn gevoelens. Dat dat laatste bovendien zeer moeilijk ligt in de Iraakse maatschappij.

Dat voor verzoeker zijn seksuele geaardheid zich aandienende als een soort van evidentie, iets dat hij moest aanvaarden. Dat dit niet wegneemt dat het inderdaad niet steeds evident is in de maatschappij waarin hij leefde, wat het "worstelen" verklaart.

[...]

Dat het evident niet is omdat verzoeker zichzelf aanvaard heeft, dat hij zich geafficheerd zou hebben.

Dat iets dergelijks niet mogelijk was.

Dat het best mogelijk is dat verzoeker het zichzelf "kwalijk" genomen heeft dat hij tot mannen aangetrokken was, in die zin dat hij zich realiseerde dat het hem het leven moeilijk zou maken, dat dat een aspect is geweest van het emotionele proces dat hij kende.

Dat het feit dat dit eerder gebeurde tegenover het dagdagelijkse leven, dan dat een hele introspectie was, is gelet op de leeftijd, de scholing en de context van verzoeker, voor wie zich uitdrukken niet evident is, eerder de realiteit van de homoseksualiteit van verzoeker onderstreept.

De CGVS schijnt het ambivalente van de situatie waarin verzoeker zich bevond niet te appreciëren, het is geenszins onwaarschijnlijk dat verzoeker gelukkig geweest kan zijn met het feit zijn sexualiteit te hebben kunnen benoemen en daar een vorm van plezier aan kan beleefd hebben, en dat hij tegelijkertijd beangstigd kan geweest zijn, schrik gehad kan hebben voor de gevolgen in de maatschappij waarin hij leefde.

[...]

Dat verzoeker precies wél uitlegde dat hij met zijn homoseksualiteit worstelde, omwille van de maatschappij waarin hij leefde.

Dat verzoeker het zelfs nu nog moeilijk heeft zich in dat verband uit te drukken, bv. in het kantoor van zijn advocaat, omwille van het feit dat dit in het Arabisch - met tolk - gebeurde.

Dat verzoeker bovendien stelt dat het innerlijk conflict dat hij heeft omwille van zijn homo-zijn tot vandaag voortduurt : CGVS 1 p. 14 : Dat was innerlijk conflict op bepaald moment nam ik mezelf kwalijk ik vroeg me af waarom ben ik zo waarom ben ik tot mannen geïnteresseerd en zo tot 2016 en het incident (...) het conflict in mij zit er nog altijd, dat is heel moeilijk zelf hier in BA (België) zie ik dat sommige mensen raar naar mij kijken dat is moeilijk. (...) Dus hier is het nog moeilijk voor U: Ja er is iemand in het OC met wie ik seks heb ik kan helaas niet alles doen bv. geen vrouwelijke kleren aantrekken of make up dragen. Daarnaast word ik beledigd en gebruiken ze termen die me kleineren. "

[..]

Verzoeker wil uitleggen dat men als homoseksueel nu eenmaal niet anders kan dan je leven zo goed en zo kwaad het gaat te leven.

Verzoeker wil opmerken dat zowel A. als hijzelf zich bewust waren van de problemen, van de moeilijkheden, dat zij zich ernaar gedroegen. Dat zij er echter geen lange gesprekken over voerden, dat deze ten andere geen aarde aan de dijk konden brengen.

Dat het onderwerp bovendien "taboe" was, zodanig dat er weinig of niet over gesproken werd.

Dat verzoeker wel bij A. ging "opluchten" (CGVS 1 p. 14)

Dat de relatie met A. zich bovendien eerder op het seksuele vlak schijnt afgespeeld te hebben dan op het emotionele, relationele.

Dat dit ook logisch is in de context van Irak.

Dat verzoeker het "puur seksuele" van een relatie tegenstelt aan de mogelijkheid tot "trouwen" bv. (CGVS2 p. 13)

Dat echter ab initio de relatie met A. ook een vriendschapsaspect had, zo stelt verzoeker op CGVS 1 p.5: "in het begin heb ik hem benaderd als vriend".

Dat verzoeker ook uitlegde dat naast A. zijn gedrag emotioneler was, omdat hij verliefd op hem was (CGVS 1 p.11)

Dat ook met andere verzoeker zegt dat er steeds een emotioneel deel mee gepaard gaat, dat hij zich aangetrokken voelt tot grote, sterke mannen.. (CGVS 1 p.15)

Dat verzoeker ook aangeeft dat de reden van zijn vertrek de dood van A. was (...) toen ik mijn lief verloor en dacht dat ik ooit ook zo kan sterven besloot ik weg te gaan (CGVS 1 p. 17);

Dat ook met zijn andere partners er gevoelens aan te pas kwamen, zij het dat het soms ook enkel seks om de seks was : CGVS 2 p. 6.

Dat de lectuur van de CGVS dan ook duidelijk slechts gedeeltelijk is.

Dat er helemaal geen tegenstrijdigheid is.

[...]

Overwegende dat verzoeker niet goed ziet welk het onderscheid er zou moeten zijn tussen "gay" en "homoseksueel" tenzij een soort van pejoratief etiket....Dat de vraag ook rijst op welke manier de tolk de woorden vertaald zou hebben. Dat verzoeker zelf zich op geen enkel ogenblik pejoratief uitgedrukt heeft.

Dat verzoeker zelf het uitlegt al dat hij het woord "gay" mooier vindt, in tegenstelling tot in Irak waar heel lelijke woorden gebruikt worden. (CGVS 1 p. 15) Dat hij echter ook stelt dat hij dat woord in België heeft leren kennen, dat het dan ook deel uitmaakt van de evolutie die verzoeker kende in België.

Dat voor verzoeker gay of homoseksueel wil zeggen dat men voor mensen van hetzelfde geslacht is, hij maakt daar niet echt onderscheid in. (CGVS2 p 10)

Dat de CGVS daar dan ook onterecht een tegenstrijdigheid uit haalt.

[...]

Verzoeker blijft erbij dat hij zich inderdaad vanbinnen als een vrouw voelt.

Dat hij ook graag thuis bleef, zijn schoonzus hielp, kookte (CGVS lpl 1).

Dat verzoeker dit als een constante in zijn beleving aanhaalt.

Dat verzoeker in Irak echter op geen enkel ogenblik in zijn gedachten aan zichzelf dacht als transgender.

[...]

Dat in een maatschappij als Irak een transitieproces volkomen ondenkbaar en onbestaanbaar is. Dat het dan ook normaal is dat verzoeker daarover niet nagedacht heeft.

Dat verzoeker met het feit dat hij zich als een vrouw voelt wil bevestigen dat hij graag de vrouwelijke rol aanneemt.

Dat dit opnieuw aantoonde dat voor verzoeker in Irak de relaties zich afspeelden eerder op louter seksueel vlak.

Dat het dan ook onterecht is dat de CGVS om wille van de wijze waarop verzoeker zich uitdrukt, het aspect 'transgender' aankaart, daar waar verzoeker enkel heeft gesteld daar in de toekomst over te willen nadenken. Dat dat in België begonnen is.

19

Dat verzoeker daarmee het transgender of homoseksueel zijn niet herleid tot een "zakelijke keuze", doch eerder aangeeft dat hij in zijn denkproces en het benoemen van zijn eigenheid nog niet zo ver is.

Dat verzoeker aangeeft dat hij in België een vriend heeft die "she male" is. Dat het voor hem "nog niet helder in zijn hoofd is" (CGVS 2 p.9)

Dat het dan ook onterecht is dat verweerder afgerekend zou worden op een bewustwordingsproces dat nog gaande is.

Dat de wens van verzoeker als meisje geboren te zijn hem vanzelfsprekend van het conflict van het homo-zijn zou afhelpen. Dat hij zich ook de vrouw voelt in de homoseksuele relatie.

[...]

Verzoeker wil bevestigen dat hij zeer dicht bij zijn moeder stond.

Dat hij zich toevertrouwde aan haar.

Dat men niet mag vergeten dat zijn bewustwording gebeurde in de context van een verkrachting.

Dat het dan ook normaal is dat verzoeker daarover met iemand wilde spreken.

Dat de goede band tussen verzoeker en zijn moeder, haar de aangewezen persoon maakte. Dat verzoeker bevestigde dat hij het eerst tegen zijn moeder zei, later tegen M. en dat het zijn moeder was die het W. vertelde. (CGVS 1 p. 16-17)

[...]

Dat het feit dat verzoeker zich zorgen maakte over de reactie van zijn moeder, in de Iraakse maatschappij, lijkt eerder normaal te zijn. Dat hij schrik had niet aanvaard te worden ook, dat opnieuw dat ambivalente meespeelt, tussen de noodzaak iemand in vertrouwen te nemen en de schrik het te doen.

Dat dit geenszins de geloofwaardigheid van het relaas aantast, wel integendeel.

Dat indien verzoeker niet gearzeld zou hebben, geen ambivalente gevoelens zou gehad hebben, dan zou men zich integendeel vragen kunnen stellen.

Dat verzoeker geantwoord heeft op alle vragen in dat verband.

Dat hij meent dat het onterecht is dat hem "oppervlakkigheid" verweten wordt.

[...]

Verzoeker wil aanstippen dat er in dat verband geen tegenstrijdigheid is.

Dat hijzelf het eerst alleen aan zijn moeder gezegd heeft (CGVS2 p.14), die het dan aan zijn broers gezegd heeft, dat verzoeker zelf het er ook over gehad heeft met M., zijn tweelingbroer is, waarmee hij steeds een bijzondere band gehad heeft.

Nog opvallend is dat uw moeder en broer M. reeds na één maand uw geaardheid aanvaardden, wat ook over hen gezien het homofobe klimaat van de maatschappij waarin zij leefden, ook als een heel snel proces gezien kan worden (CGVS2, p. 4*6, 10-12)

[...]

Dat de PO het klaarblijkelijk ongeloofwaardig vindt dat een moeder haar zoon kan aanvaarden in de Irakese maatschappij.

Dat dit een zuiver persoonlijke appreciatie is.

Dat de moeder van verzoeker hem er in eerste instantie ten andere op wees dat het verboden was, fout was; dat dit aantoont dat zij wel degelijk een product was van de maatschappij waarin zij leefde.

Dat M. zijn tweelingbroer was, waarmee verzoeker een speciale band heeft.

[...]

Overwegende dat de CGVS uit het oog verliest dat verzoeker inderdaad spreekt over zijn vrouwelijke kant, die bij hem zeer geprononceerd is.

"Alles is veranderd van een man tot een vrouw dat gebeurde in mijn lichaam ik ben emotioneler als vroeger ik stap zoals de vrouwen, ik loop zoals de vrouwen en mijn gedrag is zeer vrouwelijk. Ik ben goed in organiseren."(CGVS 1 p. 13)

Dat zijn uitleg ten andere in de lijn ligt van de algemene positie van de vrouw, onderdanig aan de man.

21

Dat het maatschappijbeeld van verzoeker dan ook wel degelijk beïnvloedt wordt door de omstandigheden.

Dat verzoeker immers de vrouwelijke rol op zich nam.

Dat dit dan ook geen aanduiding kan zijn van het feit dat verzoekers homoseksualiteit geveinsd zou zijn, wel integendeel.

[...]

Dat verzoeker echter nooit aangegeven heeft dat zijn relaties zich enkel tot het seksuele beperkten.

Dat hij zo vertelde dat hij verliefd was, dat hij zich aangetrokken voelde tot ruwe mannen, mannen met baarden... enz. (cfrook hoger)

[...]

Verzoeker bevestigt dat hij niets verzonnen heeft.

Dat als de school een openbare plaats is, het toilet op school dat toch veel minder is....

[...]

Dat verzoeker wil opmerken dat het niet is omdat de relatie met A. zich op het seksuele vlak afspeelden, dat hij geen gevoelens kon hebben.

Dat zoals hoger gezegd er eerst vriendschap was, dat verzoeker echter een onderscheid maakt tussen een seksuele relatie met emoties en een "serieuze relatie", zijnde één waarop je je leven kan richten : trouwen en zo..".

Dat de relatie A. wel degelijk oprecht was, emotioneel was, doch dat ze niet "serieus" was in de zin dat ze geen toekomst kon hebben in Irak.(cfr ook hoger)

Dat verzoeker steeds gezegd heeft dat wat A. betreft er ook gevoelens bij hoorden (ook CGVS 1 p.20) - CGVS 2 p.22)

Dat verzoeker uitlegde dat het wisselde, afhankelijk van de partners (tussen 20 en 30), soms begon het seksueel, soms emotioneel, soms andersom.(CGVS 2 p.23)

Dat verzoeker ook de plaatsen, parken kent in Bagdad waar mannen mekaar ontmoeten. Dat ook dit spect door de CGVS buiten beschouwing wordt gelaten.

[...]

Overwegende dat verzoeker met "in de ogen" kijken, het heeft over een bijzondere manier van kijken naar mekaar, van aftasten. Dat het inderdaad gevaarlijk kan zijn initiatief te nemen, maar dat je als je een relatie wil aangaan, geen andere keus hebt, ook in Irak.

Dat verzoeker er duidelijk bij zegt dat het stiekem gebeurt, dat het een aftasten is (CGVS 1 p. 18)

Dat bv. bij A., verzoekers laatste partner in Irak, de periode van "verkenning" 2 maanden duurde ((CGVS 1 p.19)

Dat de CGVS dat "kijken" dan ook in het belachelijke trekt...dat dit niet ernstig is.

Dat verzoeker bevestigt dat zij soms mekaars hand vasthielden, dat dit van de context afhing, en van de graad van verliefdheid, dat zij ook problemen kenden.

[...]

Overwegende dat verzoeker opnieuw de dualiteit in zijn leven als homo uitlegt, hij voelde zich de vrouwelijke maar mocht dat niet tonen, om kritiek te vermijden.

Dat verzoeker zich duidelijk erg vrouwelijk gedroeg, wat ook de mannen aantrok, en ook de aanleiding was van zijn eerste seksuele contacten.

[...]

Verzoeker heeft inderdaad door omstandigheden nog geen bezoek gebracht aan deze organisaties. Hij heeft er wel contact mee gehad, is er geweest, doch niet op officieel bezoek.

Dat verzoeker voor de contacten afhangt van de sociale assistente.

Wanneer u gevraagd werd naar uw dromer» en verlangens Sn verband met de mogelijkheden om uw geaardheid in België vrij te beleven, komt u dan weer niet verder dan het feit dat u twee keer een sauna in Brussel bezocht zou hebben (CGVS2, p. 14). Uw profiel komt dan ook allesbehalve overeen met iemand die eindelijk zijn seksuele geaardheid vrij kan beleven.

Omwille van bovenstaande elementen kan het CG VS geen geloof hechten aan uw beweerde homoseksualiteit.

Hierdoor kan ook aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, niet zomaar geloof gehecht worden, gezien deze volgens uw verklaringen onlosmakelijk verbonden zijn met uw beweerde geaardheid.

Overwegende dat het feit dat verzoeker naar een homo-sauna ging wel degelijk een bewijs uitmaakt van zijn homoseksualiteit.

Dat verzoeker verschillende partners heeft in België, waaronder één in het OC. Dat hij seks met hen heeft.

Dat verzoeker echter aangeeft dat het voor een kandidaat- vluchteling in België niet evident is reeds een leven op poten te krijgen. Dat hij wel een relatie heeft gehad met een zekere R., half Belg, half Italiaan, doch dat deze relatie afsprong om dat R. erg materialistisch was. (CGVS 1 en 2)

Dat verzoeker echter bevestigt dat ook in België hij scheef bekeken wordt, met name in het opvangcentrum. (CGVS 2 p 10 - p.23-24)

Dat verzoeker op zijn telefoon een aantal belgische App's heeft waarmee hij contacten legt.

[...]

Overwegende dat W. in 2007 reeds op de hoogte was, dat hij ook in die periode de neven op de hoogte gebracht had. Dal in 2009 de woede van W. te wijten was aan het feit dat het buiten de strikt familiale kring geweten werd dat verzoeker homoseksueel was, "bottom" was, zich gedroeg als een vrouw. Dat door deze schande hij verzoeker met een mes verwondde.

Dat hij echter het hoofd van de familie was en derhalve verantwoordelijk voor de beslissingen mbt verzoeker. Dat hij verzoeker mishandelde, doch hem niet dood wilde.

Dat het feit dat verzoeker opnieuw betrap werd, diens partner gedood werd door diens eigen familie, de sociale druk op de familie van verzoeker zelf, meer bepaald op zijn broer en neven, vergrootte.

Dat na de dood van W., die verzoeker via M. vernam, deze povere vorm van bescherming wegviel en niets de neven zou tegenhouden verzoeker effectief te doden.(CGVS 2 p. 14-16)

[...]

Verzoeker had zijn seksuele geaardheid ontdekt en dit voor zichzelf aanvaard. Hij leefde zijn leven zo goed en zo kwaad het ging.

Overwegende dat de broer W. van verzoeker duidelijk niet akkoord was.

Dat hij het precies tegen de neven zegde om te vermijden dat hij later in een moeilijke positie zou geraakt zijn, als diegene die probeerde het te verbergen. Dat hij het om die reden in de bredere familie bekend maakte.

*Dat W. verkoos verzoeker te laten lijden, eerder dan hem gewoon te laten doden.
Dat voor W. de eer van de stam zeer belangrijk was. Dat hij zich als oudste verantwoordelijk voelde.
Dat het echter ook best mogelijk is dat er ook bij hem een ambivalent gevoel leefde : enerzijds de waarden van de maatschappij, anderzijds de broederliefde.*

Dat dit laatste niet belet dat hij op het ogenblik van de confrontatie met de buitenwereld verzoeker werkelijk aanviel.

Dat tenslotte, de CGVS verkeerdelijk aanneemt alsof verzoeker geen enkele voorzorgsmaatregel getroffen hebben. Het moge evident weze dat verzoeker zijn seksualiteit niet openlijk beleefde.

Dat verzoeker uitlegde dat A. hem gecontacteerd had, dat diens familie niet thuis was, zodanig dat de kust veilig was. (CGVS 2 p. 17-18) terwijl er normaal niemand binnen kwam.

Dat verzoeker veronderstelt dat de broer van A. vermoedens had, dat hij desbetreffend echter geen zekerheid heeft.

[...]

Overwegende dat deze feiten zich inderdaad voordeden bij A. thuis.

Dat deze feiten gebeurden op of rond 5 juni, waarna verzoeker onderdook bij zijn vriend Y. en dit tot aan zijn vertrek uit Irak.

Dat Y. ook homo was, doch dat verzoeker nooit seks met hem had. Dat verzoeker terwijl hij bij Y. was, ergens tussen de 5de en de 10de vernam dat A. gedood werd.

Dat verzoeker desbetreffend weinig details heeft, dat het de familie van A. is die hem vermoordde, dat verzoeker gevluht was, kon vluchten omdat A. hem verdedigde.

Dat het dan ook niet abnormaal is dat verzoeker geen details heeft over hoe A. vermoord werd.

Dat verzoeker ten stelligste betwist dat zij normaal geen voorzorgsmaatregelen namen Dat die dag de familie van A. niet thuis was. Dat de deur beneden dicht was, dat ze de broer niet gehoord hadden toen die terug thuis kwam.(CGVS2 p.20)

Dat er ook rekening mee gehouden moet worden dat verzoeker geen fysiek contact meer gehad had met A., omdat zijn broer W. hem thuis hield.

Overwegende dat verzoeker het verder helemaal niet eens is met het feit dat hij oppervlakkig zou gebleven zijn in zijn relaas van de ontdekking door de broer van A..

Dat hij verhaalde dat deze poogde hem te wurgen met blote handen, dat A. hem vasthield zodanig dat verzoeker kon vluchten. (CGVS2 p. 19)

[...]

Overwegende dat het feit dat zijn vrienden zich van hem distancieerden, wel degelijk een aspect is van zijn vrees.

Overwegende dat Y. een gewone vriend was, doch zelf ook een homo, dat hij verzoeker hielp.

Dat het via Y. was dat verzoeker ook informatie kreeg.

Dat Y. ten andere een dreigvideo ontving aan het adres van verzoeker.

Dat verzoeker geluk gehad heeft dat zijn broer en neven en de broer van A. niet wisten van de vriendschapsrelatie tussen verzoeker en Y.. Dat ze mekaar op Facebook ontmoet hadden.

Dat verzoeker erbij blijft dat Y. niet bedreigd werd door zijn familie.

Dat Y. echter alle contact verbrak.

Dat verzoeker meent dat niet blijkt dat hij werkelijk gezegd zou hebben dat Y. vermeld werd in de dreigvideo. Dat hij diegene is met wie hij het langst contact had, doch niet meer sinds hij de dreigvideo kreeg. Dat de vraag en antwoord op pag.9 CGVS1 geenszins duidelijk is, zodanig dat onterecht een tegenstrijdigheid aan verzoeker aangewreven wordt :

“Heeft U nog contact met mensen die in Irak verblijven? Momenteel niemand.

Sinds wanneer dan niet meer? Toen ik Irak verliet kreeg ik een bedreiging in de vorm van een videofragment, mijn vriend Y. was vermeld, dan verbrak ik het contact met mijn landgenoten Dat verzoeker wilde uitleggen dat nadat uitgekomen was dat hij bevriend was met Y. het contact met deze laatste verbroken werd.

Dat verzoeker uitlegt dat Y. het contact verbrak omdat hij bevreesd was voor zijn eigen veiligheid (CGVS 2 p 21)

27

[...]

Overwegende dat verzoeker meent dat de CGVS zijn verklaringen over zijn geaardheid zuiver subjectief beoordeeld.

Dat anderzijds verzoeker foto's bijbracht van zijn partners, zowel in Irak, als in België.

Dat deze foto's geen “gesolliciteerd karakter” hebben.

Dat verzoeker wel degelijk in de video bedreigd werd.

[...]

Overwegende dat verzoeker inderdaad tijdens het eerste onderhoud niet wist of en in welke functie zijn vader voor Saddam werkte. Dat hij zich inlichtte en vernam dat hij onderofficier was. Dat verzoeker dit aldus aangaf.”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt verzoeker volgende toelichting:

[...]

Dat de CGVS het profiel van verzoeker niet onderzoekt, terwijl de moeilijke situatie van Bagdad wel aanvaard wordt.

Dat de conclusie volgens dewelke verzoeker geen elementen aanbrengt dan ook onterecht is.

Dat dit aspect wel degelijk van belang is bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, nu dit wel degelijk een nood aan bescherming uitmaakt omwille van de geaardheid of wijze van voorkomen van verzoeker : in casu de eerder vrouwelijke wijze van kleding en gedrag.

Verzoeker meent dat hij integendeel aantoont dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïdoleerd te worden.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is.”

Verzoeker voegt een internetartikel toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift, getiteld *“Homoseksualiteit: genetisch bepaald of aangeleerd gedrag?”*

3. Aanvullende nota's

3.1. Verweerder maakt op 25 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- COI Focus *“Irak – De veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020.

3.2. Verzoeker maakt op 2 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij volgende drie documenten voegt:

- een attest van bezoek en opvolging van 5 mei 2020, uitgegeven door Rainbow House in Brussel;
- verschillende foto's van verzoeker die deelneemt aan de Gay Pride in Brussel;
- een brief geschreven door dhr. D., een vriend van verzoeker, van 20 augustus 2020, met een kopie van diens identiteitsbewijs.

3.3. Ter terechtzitting maakt verzoeker wederom overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij een tweede getuigenis van de dhr. D. met een kopie van diens identiteitsbewijs voegt.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn

2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad en te behoren tot de soennitische gemeenschap. Hij houdt voor homoseksueel geaard te zijn. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden gedood door zijn familie omwille van zijn geaardheid.

5.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 19, map met "documenten"):

- kopie van identiteitskaart en eerste pagina van het paspoort;
- kopie van foto's van verzoeker met zijn Iraakse en Belgische partner;
- usb-stick met bedreigingsvideo uitgaande van verzoekers neven, ontvangen van zijn vriend Y.;
- vertaling bedreigingsvideo.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voormelde documenten vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Wat betreft de identiteitsstukken die werden overlegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze een indicatie vormen van de identiteit en herkomst van verzoeker. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoeksters identiteit en herkomst te betwisten

Wat betreft de foto's, stelt de commissaris-generaal terecht dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Er kan immers niet worden uitgesloten dat een foto louter de weergave van een geënceneerde situatie uitmaakt. Het louter poneren in het verzoekschrift dat "*deze foto's geen gesolliciteerd karakter hebben*", volstaat niet. De Raad wijst er bovendien op dat de foto's enkel verzoeker tonen met verschillende mannen (en vrouwen), zonder dat hieruit blijkt dat deze personen effectief liefdespartners zouden zijn. Ook wat betreft de bedreigingsvideo, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij wijst op het gesolliciteerd karakter ervan. De situatie, zoals deze in de video wordt weergegeven, kan eveneens het product zijn van een geënceneerde situatie. De commissaris-generaal heeft in deze ook terecht gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker omtrent de vermelding van zijn vriend Y. in deze video. Dit relativeert de bewijswaarde van de video nog meer, zoals terdege blijkt uit volgende motivering: "*In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u bovendien dat Yayha ook vermeld werd in deze video, wat echter niet blijkt uit de vertaling hiervan (CGVS1, p. 9; zie administratief dossier, groene map, document 5). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dit zelf ook opnieuw anders en stelt u dat Y. niet bedreigd werd in deze video (CGVS2, p. 21-22).*" Verzoekers betoog dat de vraagstelling op het CGVS over de bedreigingsvideo onduidelijk was, kan niet overtuigen. Op de vraag of verzoeker nog contact heeft met mensen in Irak, antwoordde hij "*toen ik Irak verliet kreeg ik een bedreiging in de vorm van een video fragment, mijn vriend Y. was vermeld, dan verbrak ik contact met landgenoten*". Vervolgens vroeg de protection officer nog uitdrukkelijk "*hij (d.i. Y.) werd ook vermeld in de video, op welke manier?*", waarop verzoeker antwoordde "*toen ik het huis verliet, wisten ze niet dat ik een relatie met hem had, maar later wel*". Wanneer de protection officer aldus uitdrukkelijk herhaalt dat Y. wordt vermeld in de video, betwist verzoeker dit niet. Hij beperkt zich ertoe een verantwoording te geven voor de reden waarom hij werd vermeld, doch corrigeert de protection officer niet (zie AD CGVS, stuk 6, gehoor II, p. 9).

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan

om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3. Volgens het Hof van Justitie kunnen homoseksuelen worden geacht een sociale groep te vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Wat betreft de eerste voorwaarde stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus inderdaad *“een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van uw identiteit en uw fysieke en psychische integriteit”*, zoals verweerder terecht stelt. Het betreft een kenmerk dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen. Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de landeninformatie die verzoeker toevoegt genoegzaam dat homoseksuelen en andersgeaarden in Irak worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 41-49).

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele geaardheid, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele geaardheid dient te blijken uit de verklaringen van verzoeker (UNHCR, *“Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”*, Genève, 2008, nr. 35). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat er minstens doorleefde verklaringen worden afgelegd over de eigen bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van de andersgeaardheid die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Van een verzoeker die zichzelf identificeert als andersgeaard en beweert omwille van deze homoseksuele geaardheid een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

5.4. Verzoeker werd tweemaal gehoord op het CGVS door een protection officer, gespecialiseerd in de LGBT-problematiek. Hij kreeg daarbij de kans om uitvoerig in te gaan op de bewustwording, beleving en aanvaarding van zijn beweerde homoseksualiteit.

Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over zijn vermeende seksuele geaardheid evenwel geenszins weten te overtuigen. De Raad stelt immers vast dat het besef van een homoseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van de eigen identiteit, ontbreekt bij verzoeker. De Raad baseert zich, samen met commissaris-generaal, hiervoor op volgende pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en waarover in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd:

(i) Verzoeker duidt zijn verkrachting op 15-jarige leeftijd aan als het moment dat hij voor het eerst beseftte dat hij zich tot mannen aangetrokken voelde. Verzoeker geeft blijk van ambivalente gevoelens die bij zulke daad erg onwaarschijnlijk voorkomen. De bevinding dat verzoeker een louter plastische, mechanische en weinig emotioneel doorleefde beschrijving geeft van zijn verkrachting en zijn ambivalente gevoelens niet verder kan verduidelijken, bevestigt deze onwaarschijnlijkheid (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 3-5; stuk 10, gehoorverslag I, p. 12). Dat verzoeker voor zijn verkrachting, als adolescent zijnde, geen enkel beeld had van zijn toekomst in relationele termen, onder meer wat betreft eventuele gevoelens voor mannen, en dan plots door een agressieve seksuele daad beseft dat hij iemand is die de seksuele en relationele normen van zijn maatschappij niet kan volgen, is niet aannemelijk.

Uit zijn verklaringen blijkt dat enige realisatie ontbreekt over het gegeven dat hij niet beantwoordde aan de heteroseksuele normen van de Iraakse maatschappij of dat hij zichzelf nooit vragen stelde over zijn afwijkende uiterlijke stijl, hoewel deze resulteerde in roddels en uitlatingen over zijn voorgehouden geaardheid (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 4-9). Er blijkt uit verzoekers verklaringen een algehele nonchalante houding ten opzichte van de realisatie van de voorgehouden homoseksuele geaardheid hetgeen gezien de verstrekende gevolgen die homoseksualiteit in Irak heeft, niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Gelet op het gegeven dat een homoseksuele geaardheid, als intrinsiek en onvervreemdbaar deel van het individu, verzoekers leven in een land waar dit volledig

taboe is zoals Irak, drastisch kan bemoeilijken, kan redelijkerwijze een meer gradueel en emotioneel bewustwordingsproces worden verwacht dan verzoekers nagenoeg zakelijke besluit om het leven verder te zetten als homoseksueel.

(ii) Verzoekers verklaringen over zijn intern conflict bij de realisatie van zijn geaardheid (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 5-8) getuigen van een aanpassing van de verklaringen naar gelang de vraagstellingen. Zo geeft verzoeker in eerste instantie aan blij te zijn geweest met de realisatie van zijn geaardheid. Slechts na suggestieve vraagstellingen maakt hij gewag van moeilijkheden en een intern conflict, dat bovendien vaag en onpersoonlijk uit de doeken wordt gedaan. Ook over de duurtijd van het intern conflict legt verzoeker aangepaste verklaringen af, gaande van minder dan twee maanden, dan wel tot op het ogenblik dat zijn liefdespartner A. werd vermoord.

(iii) Verzoeker legt summiere, vage en oppervlakkige verklaringen af over het aanvaardingsproces dat zijn liefdespartner A. inzake zijn geaardheid doorliep en de gezamenlijke gesprekken over elkaars geaardheid (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 8-9; stuk 10, gehoorverslag I, p. 20).

(iv) Verzoeker legt onaannemelijke verklaringen af met betrekking tot het inlichten van zijn familie over zijn geaardheid, gelet op het taboe dat in Irak heerst omtrent homoseksualiteit. Hij legt daarbij ondoorleefde en/of onaannemelijke verklaringen af, enerzijds, over de timing en de wijze waarop hij zichzelf voorbereidde op het gesprek met zijn moeder en tweelingbroer en de emoties die dat teweegbracht en, anderzijds, over de wijze waarop zijn moeder en tweelingbroer hierop reageerden. Bovendien legt verzoeker wisselende verklaringen af over wie zijn broer W. inlichtte over zijn geaardheid (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 4-6, 10-12; stuk 10, gehoorverslag I, p. 17).

(v) Verzoeker grijpt terug naar stereotiepe uitlatingen over homoseksualiteit en homoseksuele personen, waarbij hij vervalt in een plastische en oppervlakkige weergave van homoseksualiteit hetgeen ondergraaft dat verzoeker homoseksueel zou zijn en aldus een meer genuanceerd beeld over homoseksualiteit kan geven. Verzoekers focus ligt op het seksuele, waarbij hij enkel na suggestieve vraagstellingen emotionele elementen aanreikt (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 11-15; stuk 6, gehoorverslag II, p. 11-12). Dezelfde bemerkingen kunnen worden gemaakt over verzoekers voorgehouden relatie met A. en met andere mannen in Irak, waarover hij geen consistente verklaringen kan afleggen (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 13 en 20; stuk 6, gehoorverslag II, p. 23-24).

(vi) Verzoekers verklaringen over zijn openlijke beleving van zijn homoseksualiteit zijn, gelet op de context in Irak, zeer onaannemelijk. Zo zou verzoeker meermaals op openbare plaatsen, zoals de toiletten van de school en universiteit, seksuele betrekkingen hebben gehad; zijn liefdesrelatie met A. was algemeen bekend op de universiteit; verzoeker adresseerde potentiële seksuele partners op een zeer directe manier, waarbij hij hen – na elkaar in de ogen te kijken – expliciet vroeg of zij geïnteresseerd waren in mannen, dan wel vrouwen (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 15-16 en 24).

(vii) Verzoekers verklaringen over zijn beleving van zijn homoseksualiteit in België zijn beperkt en onpersoonlijk waardoor zijn profiel niet overeenkomt met iemand die eindelijk zijn seksuele geaardheid in alle vrijheid kan beleven (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 21-23, 25; stuk 6, gehoorverslag II, p. 14).

Gelet op het geheel van deze bevindingen en de redelijke verwachting dat de ontdekking van een homoseksuele geaardheid een ingrijpende impact heeft op iemands persoon en gevoelsleven in de context van een homofobe Iraakse samenleving, slaagt verzoeker er niet in zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Om deze reden besluit de Raad, samen met commissaris-generaal, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten die onlosmakelijk zijn verbonden met verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

Bovendien worden deze vervolgingsfeiten ook niet aannemelijk geacht omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, zoals blijkt uit volgende pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en waarover in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd.

(i) Verzoeker legt wisselende en vage verklaringen af over de relatie met H., die aan de grondslag lag van de aanval door zijn broer W. met een mes in 2009, evenals over de wijze waarop zijn broer van deze relatie op de hoogte werd gebracht (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 12; stuk 10, gehoorverslag I, p. 16).

(ii) Verzoekers verklaring dat zijn broer W. hun neven zou hebben ingelicht over zijn geaardheid strookt niet met verzoekers eerdere verklaringen over het schaamtegevoel van zijn broer en diens wens om de eer van de familie te beschermen (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 6 en 14).

(iii) Verzoekers verklaring dat hij zijn gedrag op geen enkele wijze heeft aangepast na de aanval door zijn broer W. en verder relaties onderhield en op school seksuele betrekkingen met mannen had, is weinig aannemelijk (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 17).

(iv) Verzoeker verklaarde dat zijn neven reeds sinds 2007 op de hoogte waren van zijn voorgehouden seksuele geaardheid zodat het niet aannemelijk is dat zij verzoeker slechts in 2016 bedreigden. De uitleg dat verzoekers broer W. hen hierin belemmerde kan, gezien de houding van W. zelf, niet overtuigen (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 14-15).

(v) Verzoeker legt zeer vage en onaannemelijke verklaringen af over de omstandigheden waarin hij werd betrappt met zijn vriend A. en de daaropvolgende schermutseling met de broer van A. (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 16-18; stuk 10, gehoorverslag I, p. 20).

(vi) Verzoeker verklaart in de periode dat hij ondergedoken leefde bij zijn vriend Y. nooit te hebben geïnformeerd of er mensen naar hem op zoek waren, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardig (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 22).

(viii) Verzoeker legt vage verklaringen af met betrekking tot de dreigvideo, met name over de wijze waarop zijn vriend Y. in het bezit kwam van deze video en wat zijn rol hierin was. Hij verklaart ook geen onderzoek te hebben gevoerd naar het lot van Y. (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag II, p. 21-22).

5.5. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in deze vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Wat vooreerst de procedurele noden betreft, stelt verzoeker dat de specifieke expertise van de protection officer – waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – uit geen enkel element van het dossier blijkt. Verzoeker blijft evenwel in gebreke concreet aan te geven op welke wijze de protection officer niet adequaat zou zijn omgegaan met de ingeroepen problematiek. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, werd verzoeker er uitdrukkelijk op gewezen dat de gesprekken confidentieel zijn en dat er zonder enig oordeel over elk onderwerp kan worden gesproken. Uit de gehoorverslagen blijkt dat er verschillende open vragen werden gesteld en dat de protection officer aandacht had voor culturele sensitiviteit en de specifiek omstandigheden in verzoekers land van herkomst, Irak. Hierbij werd verzoeker in de gelegenheid gesteld om zijn ervaringen met zijn homoseksuele geaardheid zo volledig mogelijk naar voren te brengen, zonder dat er enige drempel bestond om bepaalde deelaspecten aan te kaarten. Nergens uit de gehoorverslagen blijkt dat de protection officer of de aanwezige tolk op respectloze wijze zouden zijn omgesprongen met de afgelegde verklaringen. Waar de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting verwijst naar de conclusie van advocaat-generaal Sharpston van 17 juli 2014 in de gevoegde zaken C-148/13 tot en met 150/13 (A, B en C), stelt de Raad vast dat in casu geen sprake is van algemene vragen door de protection officer die zijn gebaseerd op stereotiepe zienswijzen over homoseksuelen.

Verzoeker uit bezwaren omtrent de door verweerder gehanteerde beoordeling van zijn homoseksuele geaardheid, in de zin van een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van de identiteit en fysieke en psychische integriteit. De Raad verwijst in deze naar de hierboven vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde maatstaf wel degelijk relevant is. De loutere overtuiging van verzoeker dat dit niet zo is, volstaat niet. De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele identiteit, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Ook het internetartikel, getiteld "*Homoseksualiteit: genetisch bepaald of aangeleerd gedrag?*", dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, maakt duidelijk dat homoseksueel gedrag op zich niet steeds samenvalt met een homoseksuele geaardheid.

Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal uitgaat van een westers oogpunt van de homoseksuele geaardheid, doch concretiseert dit niet. Zijn betoog dat geen rekening werd gehouden met de context waarin hij leefde en met het maatschappelijk stigma dat in Irak op homoseksualiteit rust, mist manifest feitelijke grondslag. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal de belevingen van verzoeker aftoetst ten opzichte van de Iraakse maatschappelijke visie op homoseksualiteit. Het is precies omwille van de taboesfeer in Irak, dat verweerder het onaannemelijk acht dat verzoeker, nagenoeg zonder te verpinken, na een verkrachting op vijftienjarige leeftijd aanvaardt dat hij homoseksueel is en besluit zijn leven in die zin in te richten. Verzoeker herhaalt nogmaals dat er wel degelijk sprake was van een ambivalentie van gevoelens, doch kan hier – in navolging van zijn verklaringen tijdens de gehoren – niet meer uitleg over geven of concrete, doorleefde en persoonlijke verklaringen afleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat het, in het licht van de context van Irak, onaannemelijk is dat verzoeker zich, na zijn verkrachting, zo snel kon verzoenen met zijn geaardheid en hier onmiddellijk gevoelens van blijdschap

om ervoer. Dergelijks getuigt niet van het karikaturiseren van het “*oer-type van de homo*”, doch wel van het plaatsen van een geaardheid in een context van een land, waar de beleving ervan ernstige implicaties kan hebben. De commissaris-generaal stelt terecht: “*Ook na uw verkrachting en het besef dat u homo w/as, dat hier quasi onmiddellijk op volgde, stelde u zich goed te voelen, gelukkig te zijn (CGVS2, p. 4-6). U stelt dat u toen besloot om die weg verder te zetten, uw leven verder te zetten als homoseksueel (CGVS2, p. 4-6), alsof dit een zakelijk besluit was dat u nam zonder enige consequenties. Dit staat echter mijlenver af van het meer verwachte gradueel besef van uw geaardheid, als intrinsiek en onvervreemdbaar deel van uw identiteit, dat uw leven in een land waar dit volledig taboe is zoals Irak, drastisch kan bemoeilijken.*” Verzoeker meent dat de verkrachting ervoor heeft gezorgd dat hij geen gradueel proces van bewustwording heeft gekend en dat de bewustwording zich, ten gevolge van de verkrachting, eigenlijk heeft geuit als een soort van evidentie. Hij komt evenwel niet verder dan dit louter te poneren en verduidelijkt dit geenszins. Dergelijk vaag betoog kan de ongeloofwaardigheid niet rechttrekken. Verzoeker wijst zelf op zijn leeftijd, scholing en context, doch verduidelijkt ook hieromtrent niet hoe deze de realiteit van de homoseksualiteit zouden onderstrepen. De jeugdigheid van verzoeker en de context van Irak verklaren niet waarom hij in staat zou zijn geweest zijn homoseksualiteit onmiddellijk op een dergelijk nonchalante wijze te aanvaarden als een soort van evidentie. Wel integendeel. De Raad kan aannemen dat de benoeming van zijn of haar seksualiteit een vorm van blijdschap met zich mee kan brengen, maar beaamt het standpunt van verweerder dat het onaannemelijk is dat verzoeker zich zo plots kon verzoenen met deze vaststelling en dat op een nonchalante en bijna zakelijke manier. De gevoelens van angst en innerlijk conflict, die verzoeker thans nogmaals benadrukt, werden – zoals de commissaris-generaal terecht stelt – tijdens de gehoren slechts geopperd na suggestieve vraagstellingen. Verzoeker brengt ook geen verheldering aangaande de tegenstrijdige verklaringen, waarin hij eerst heeft gesteld dat hij zijn innerlijk conflict in minder dan twee maanden heeft kunnen verwerken en vervolgens – na te worden geconfronteerd met een suggestieve vraagstelling – stelt dat hij enkel het seksuele onmiddellijk aanvaardde en nog jaren worstelde met de vraag waarom hij zo was. De Raad merkt in deze ook nog op dat verzoeker in zijn tweede gehoor heeft verklaard dat zijn innerlijk conflict ophield, nadat hij zijn geliefde verloor (“*het conflict was weg, het was gedaan, de vraag was er niet meer*”), doch in zijn eerste gehoor verklaarde dat het conflict nooit heeft opgehouden te bestaan en ook hier in België nog steeds aanwezig is (zie AD CGVS, gehoor CGVS I, p. 7 vs. gehoor CGVS II, p. 14). Wat betreft de benaming “*gay*” versus “*homoseksueel*”, acht de Raad dit motief niet nodig voor de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas. Dit motief wordt door de Raad niet overgenomen, zodat er ook geen nood is om hier verder op in te gaan.

Verzoeker slaagt er verder niet in de vaststellingen omtrent de verklaringen afgelegd over de gezamenlijke gesprekken tussen hem en zijn liefdespartner A. aan het wankelen te brengen. Verzoeker herhaalt zonder meer dat zij geen gesprekken voerden over hun innerlijke conflicten en de problemen die een homoseksuele geaardheid in Irak met zich kan meebrengen. Het louter herhalen van een onaannemelijk geachte verklaring, verandert evenwel niets aan de appreciatie ervan. Verzoeker stelt thans dat het onderwerp taboe was, doch de Raad ziet niet in waarom verzoeker en zijn partner A. als liefdespartners hier onderling niet over konden praten. Verzoeker verduidelijkt ook niet waarom er sprake zou zijn van een taboesfeer tussen hemzelf en zijn partner A. Verder vervalt hij doorheen zijn verzoekschrift in een onsamenhangend betoog dat zijn relatie zich eerder op seksueel vlak afspeelde, om vervolgens te stellen dat er wel degelijk tevens sprake was van een emotioneel aspect. In zoverre verzoeker hiermee verheldering zou willen bieden aangaande de aard van zijn relatie met zijn partner A., slaagt hij hier met dergelijke onsamenhangend betoog niet in. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker ook doorheen zijn gehoren niet consequent is in zijn verklaringen over de aard van zijn relatie met A. (“*Ik had een relatie met A. onze relatie was wel puur seksueel*” vs. “*neen gevoelens bij A.*”, zie AD CGVS, gehoor CGVS I, p. 13 vs. p. 20). Waar verzoeker de passage in de bestreden beslissing aanhaalt omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid over de verklaring of hij al dan niet zijn liefdespartner A. zou hebben geadviseerd opener te zijn, volstaat het niet louter te volharden in de stelling dat er geen sprake was van een tegenstrijdigheid. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor wel degelijk verklaarde dat hij A. had aangeraden om het “*eens aan je omgeving uit te leggen, het moet niet als geheim blijven*” (zie AD CGVS, gehoor I, p.20).

Wat betreft de wijze waarop hij zijn familie inlichtte over zijn homoseksuele geaardheid, stelt verzoeker dat hij een zeer hechte band heeft met zijn moeder en dat zijn bewustwording voortkwam uit een verkrachting, waarbij hij de noodzaak voelde om hierover met iemand te praten. Hoewel de Raad kan aannemen dat hij steun zou willen zoeken bij zijn familie, blijft het onaannemelijk dat verzoeker geen enkele voorzorgsmaatregel heeft genomen om bijvoorbeeld eerst te achterhalen wat het standpunt van zijn familie aangaande homoseksualiteit was. Het is hierbij niet zo zeer ongeloofwaardig dat verzoekers moeder uiteindelijk de geaardheid kan aanvaarden, doch de commissaris-generaal stelt terecht dat het onaannemelijk is dat dit zo snel en zonder noemenswaardige problemen zou zijn gebeurd. Dit geldt te

meer daar verzoeker nergens in zijn gehoren heeft aangegeven dat zijn familie bijzonder ruimdenkend zou zijn en hij zelf aangaf dat het onderwerp homoseksualiteit in het algemeen nooit eerder ter sprake kwam binnen de familie. De commissaris-generaal tilt terecht zwaar aan het gegeven dat verzoeker niet verder komt dan een vaag en onpersoonlijk verslag over zijn gesprek met zijn familie en stelt terecht dat *“van een dergelijk gesprek, waarin u voor de eerste keer uitspreekt dat u homoseksueel bent tegen uw eigen moeder, van wie u verwacht dat ze hier niet goed op zal reageren[...] met mogelijkerwijze ernstige gevolgen, mag verwacht [...] worden dat u hier toch gedetailleerder en doorleefder over zou kunnen vertellen”*. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het gebrek aan doorleefde en persoonlijke verklaringen over het gesprek met zijn moeder des te frappanter is, gezien verzoeker verklaarde dat zijn moeder datzelfde jaar is overleden. Dat verzoeker zich in één jaar tijd bewust wordt van zijn homoseksualiteit, dat hij dit aan zijn moeder toevertrouwt, dat zijn moeder hem haar steun biedt en dat zij vervolgens komt te overlijden, maakt dat het bijzonder onaannemelijk is dat verzoekers verklaringen over deze periode dermate onpersoonlijk en ondoorleefd zijn.

Verder kan verzoeker de tegenstrijdigheid omtrent de persoon die zijn broer W. – hijzelf, dan wel zijn moeder – op de hoogte stelde, niet verklaren. Door zich louter achter één van de tegenstrijdige verklaringen te schragen, zonder hiervoor enige verklaring te verschaffen, weerlegt hij geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Wat betreft zijn broer W. kan verzoeker ook niet verklaren waarom eerstgenoemde zijn neven op de hoogte zou hebben gebracht van verzoekers homoseksuele geaardheid. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals benadrukt was de eer van de stam zeer belangrijk voor W. Gelet op de invloed van de stam en de mogelijke vergeldingen voor homoseksualiteit, stelt de commissaris-generaal terecht dat het geenszins logisch is dat W. verdere familieleden op de hoogte zou stellen en zodoende de eer van de familie verder zou besmeuren. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat reeds sinds begin 2007 *“stamleden en de familie in het algemeen”* op de hoogte zijn (zie AD CGVS, gehoor CGVS I, p. 16). Waarom en hoe al deze mensen op de hoogte zijn van verzoekers homoseksualiteit wordt door verzoeker niet verduidelijkt. Door nogmaals hetzelfde verhaal als tijdens de gehoren bij het CGVS te schetsen, brengt verzoeker alleszins geen verheldering aangaande de handelwijze van zijn broer en zijn neven.

Verzoeker slaagt er verder niet in te verklaren waarom hij zo risicovol omsprong met de beleving van zijn geaardheid, in een maatschappij waarin dit ernstige consequenties kan hebben. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift meerdere malen dat hij zich bewust was van de gevaren en dat hij zich ernaar gedroeg en dat hij zijn seksualiteit geenszins openlijk beleefde. Deze verklaringen stroken evenwel niet met hetgeen verzoeker heeft verklaard tijdens zijn gehoren, waaruit onder andere blijkt (i) dat hij seksuele betrekkingen had in de toiletten van zijn middelbare school, (ii) dat meerdere mensen in de wijk op de hoogte waren van zijn geaardheid, (iii) dat hij gewoon verder deed relaties onderhield en seksuele betrekkingen had op school, ondanks de fysieke aanval van zijn broer W., (iv) dat hij stiekem heel goed naar mannen keek en vervolgens zonder meer de vraag stelt of zij top of bottom zijn, (v) dat het zowel in de middelbare school als de universiteit algemeen geweten was dat hij homoseksueel was, omdat hij o.a. hand in hand liep met A. en zijn verliefdheid niet kon verstoppen (zie AD CGVS, gehoor I, p. 11-15-16-17-18 en gehoor II, p. 15-16). Het betoog dat een toilet van een school niet zo openbaar is, kan bezwaarlijk overtuigen. Verzoeker kon er van uitgaan dat zijn gedrag risicovol was, zo getuige ook het gegeven dat zijn geaardheid na een tijdje algemeen gekend was op zijn school. Wat betreft het *“in de ogen kijken”* stelt verzoeker dat het over een bijzonder aftastende manier van in de ogen kijken gaat. Opnieuw kan verzoeker hier niet overtuigen. Verzoeker antwoordt op de vraag hoe hij te weten komt of hij seksuele betrekkingen met een man kan hebben, *“Ik stel gewoon de vraag heb er geen probleem mee, vraag ben je top of bottom”*. Het is slechts wanneer hij geconfronteerd wordt met de suggestieve vraag of hij daar niet voorzigtiger mee was in Irak, dat hij stelt *“in Irak gebeurt het heel stiekem eerst kijken we heel goed naar elkaar dan weten we dat beiden in elkaar geïnteresseerd zijn”*. Losstaand van de vraag of hij nu al dan niet in de ogen van een andere man keek en losstaand van de intensiteit van dit oogcontact, blijft het bijzonder onaannemelijk dat verzoeker in de context van Irak op dergelijke nonchalante manier seksuele contacten met mannen trachtte te initiëren.

Wat betreft zijn beleving in België, herhaalt verzoeker dat hij van zijn sociaal assistente afhankelijk is voor de afspraken bij de Belgische LGBT-organisaties, dat hij een aantal apps heeft waarmee hij contacten kan leggen, dat hij alhier seksuele betrekkingen heeft en enkele keren naar een homo-sauna ging. Hij geeft aan dat het moeilijk is om een relatie te starten, omdat hij zijn leven nog niet helemaal op poten heeft. Dit betreft echter niet meer dan het louter herhalen van de reeds onaannemelijk geachte verklaringen, die geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. In zijn verzoekschrift benoemt bij bovendien de persoon R. als diegene met wie hij een tijdje een relatie heeft gehad, waarbij deze relatie was afgesprongen opdat R. erg materialistisch was. In zijn gehoren

benoemde verzoeker de persoon R. evenwel enkel als één van drie mannen met wie hij seks had en sprak hij over de persoon D. als diegene met wie hij een tijdje een relatie had, waarbij deze relatie was afgesprongen omdat D. erg materialistisch is (zie AD CGVS, gehoor I, p. 21 en gehoor II, p. 25). Gelet op deze flagrante tegenstrijdigheden, ziet de Raad niet in hoe een verdere analyse van verzoekers relaties in België, zoals de raadvrouw ter terechtzitting aanvoert, tot een andere beoordeling had kunnen leiden.

Met betrekking tot het incident, waar verzoeker en A. in de kamer van laatstgenoemde werden betrapt tijdens hun seksuele betrekkingen door de broer van A., stelt verzoeker dat de commissaris-generaal verkeerdelijk aanneemt dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel hebben genomen. Andermaal dient de Raad op te merken dat verzoekers betoog grotendeels is beperkt tot het louter herhalen van de reeds onaannemelijk en/of ongeloofwaardig geachte verklaringen. Met dergelijk betoog werpt verzoeker evenwel geen nieuw licht op de zaak. De Raad kan enkel vaststellen dat de commissaris-generaal terecht stelde dat het, in het homofoob klimaat van Irak, onaannemelijk is dat verzoeker en A. hun slaapkamerdeur niet op slot zouden doen. Dit geldt des te meer, gezien verzoeker reeds aangaf dat de broer van A. vermoedde dat er iets speelde tussen verzoeker en A. De Raad ziet hierbij de relevantie niet in van het betoog dat verzoeker lang geen fysiek contact meer had gehad met A. Ook wat betreft de precieze data van de betrapping en de moord op A. beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker stelt dat de feiten gebeurden “op of rond” 5 juli en dat hij “ergens tussen de 5^e en de 10^e” vernam dat A. gedood werd. Ook tijdens zijn gehoor gaf hij aan dat hij zich de datum van het incident niet meer goed herinnerde (zie AD CGVS, gehoor II, p. 17). Aangezien beide feiten de rechtstreekse aanleiding van verzoekers vlucht uit Irak waren – en bovendien de moord op een geliefde betreffen – mag worden verwacht dat verzoeker deze data op een gedecideerde en concrete wijze kan aanduiden, quod non in casu. Door verder nogmaals weinig gedetailleerde verklaringen af te leggen over het moment waarop hij en A. werden betrapt en de daaropvolgende aanval van A.’s broer, brengt verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen. Het enkele feit dat hij het niet eens is met de vaststelling dat hij slechts oppervlakkig is gebleven in zijn relaas, volstaat evenmin.

De Raad verwijst verder naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld met betrekking tot de dreigvideo. Verzoeker is er niet in geslaagd de vastgestelde tegenstrijdigheden over de rol van Y. te verklaren. Door verder te herhalen dat verzoeker via Y. de dreigvideo heeft verkregen, dat Y. niet werd bedreigd en dat Y. alle contact heeft verbroken, kan hij de gedane vaststellingen niet onderuit halen. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij geen kennis heeft van de manier waarop de dreigvideo aan Y. werd overhandigd. Verzoeker laat verder de passage in de bestreden beslissing onbesproken, waarin werd opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat hij nooit aan zijn tweelingbroer heeft gevraagd of er mensen naar hem op zoek waren.

Waar verzoeker nog – zonder verdere context – aangeeft dat “*het feit dat zijn vrienden zich van hem distantiëerden, wel degelijk een aspect is van zijn vrees*”, ziet de Raad niet in wat hij hiermee wilt aantonen. Verzoeker stelde tijdens zijn gehoren dat zijn vrienden – diegene met wie hij geen seksuele betrekkingen had – hem lieten vallen van zodra ze zijn geaardheid ontdekten, doch verzoeker heeft nooit aangegeven dat zij hem zouden willen doden of op een andere manier belagen. Ook thans in zijn verzoekschrift houdt hij dit niet voor, waar hij immers enkel stelt dat zij zich van hem distantiëren. Dergelijk gedrag omvat geen vervolgingsfeit.

Wat betreft de verklaringen over het aspect ‘transgender’, acht de Raad deze verklaringen niet nodig voor de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers vrees voor vervolging vindt zijn grondslag in zijn homoseksuele geaardheid. Hij geeft aan zich momenteel niet als transgender te identificeren. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt transgender te zijn, is in wezen door verzoeker onbetwist en heeft als dusdanig geen betrekking op de voorgehouden vervolgingsgrond. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er wel op dat de commissaris-generaal terecht stelt dat verzoeker genderidentiteit reduceert tot een keuze, een bijna zakelijke beslissing, in plaats van een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van de identiteit. Zo verklaarde verzoeker “*momenteel wil ik als man blijven, maar misschien in de toekomst zou ik nog nadenken om transgender te worden*”. Verzoeker tracht de wijze waarop hij zich heeft uitgedrukt te verklaren doordat hij nog in de bewustwordingsfase zit en dat zijn denkproces en het benoemen van zijn eigenheid nog niet zo ver zijn. Hoewel de Raad kan aannemen dat verzoekers bewustwording zou worden belemmerd in Irak, getuigt dergelijke verklaring van een beperkte opvatting van genderidentiteit, in die zin dat het besef ontbreekt van gender als een onlosmakend deel van de eigen identiteit.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk gehoor, waar verzoeker de functie van zijn vader ten tijde van Saddam corrigeerde, acht de Raad dit niet nodig voor de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Hier dient derhalve niet verder op in te worden gegaan.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

5.6. De stukken die verzoeker voorlegt in het kader van zijn aanvullende nota's kunnen, in het licht van zijn verklaringen, niet overtuigen van een homoseksuele geaardheid.

Het attest van bezoek en opvolging van 5 mei 2020, afgeleverd door Rainbow House in Brussel, vermeldt dat verzoeker deelneemt aan de activiteiten, persoonlijk wordt opgevolgd en een regelmatige klant is van de gays bars rond het Rainbow House, maar dit maakt op zich zijn voorgehouden homoseksuele gerichtheid niet aannemelijk. Het deelnemen aan activiteiten en aanwezig zijn in gay bars vereist op zich geen homoseksuele geaardheid. Er kunnen overigens andere redenen zijn waarom verzoeker gay bars zou frequenteren. Het attest is verder zeer summier. Er wordt niet vermeld sinds wanneer verzoeker wordt begeleid en hoe vaak. Uit verzoekers laatste gehoor bij het CGVS op 29 augustus 2019 blijkt alvast geen enkele vermelding van bezoeken aan Rainbow House. Het attest vermeldt dat "*een grote geloofwaardigheid*" wordt gehecht aan verzoekers homoseksualiteit en zijn verhaal, maar bevat daarover geen verdere feitelijke informatie. Er wordt geen uitleg gegeven over de context van de individuele gesprekken noch over de wijze waarop de medewerkers van Rainbow House tot dit besluit zijn gekomen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij een eigen bevoegdheid en verantwoordelijkheid heeft om tot een oordeel te komen inzake de geloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele gerichtheid. Verzoeker werd tweemaal zeer uitgebreid gehoord op het CGVS over zijn eigen ervaringen en persoonlijke beleving met betrekking tot zijn seksuele gerichtheid, wat dit voor hem en zijn omgeving betekent of heeft betekend, en wat de situatie is voor personen met die gerichtheid in zijn land van herkomst en hoe verzoekers ervaringen, ook volgens zijn vluchtrelaas, in het algemene beeld passen. Zoals reeds vermeld: daar verzoeker een problematiek van seksuele geaardheid inriep, werden steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Zo werd zijn verzoek behandeld door een protection officer met expertise in de problematiek, werd verzoeker specifiek geattendeerd op het feit dat hij vrijuit mocht spreken over elementen waarvan hij denkt dat ze mogelijk gevoelig liggen en op het feit dat zowel de tolk als de protection officer gehouden zijn aan de vertrouwelijkheid van verzoekers verklaringen en zich daartegenover neutraal en respectvol opstellen. In het licht hiervan, oordeelt de Raad dat aan het summiere attest van Rainbow House van 5 mei 2020 slechts weinig gewicht kan worden gegeven en dat dit niet opweegt tegen de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers verklaringen en stukken die is voorafgegaan.

Wat betreft de verschillende foto's van verzoeker die deelneemt aan de Gay Pride in Brussel, merkt de Raad op dat het nemen van 'selfies' op de Gay Pride te Brussel, op zich niets zegt over iemands seksuele geaardheid. Er is geen homoseksuele geaardheid vereist om aan de Gay Pride deel te nemen.

Wat betreft de brief geschreven door dhr. D., een vriend van verzoeker, van 20 augustus 2020, met een kopie van zijn identiteitsbewijs, stelt de Raad vast dat in het eerste gedeelte van deze brief de kennismaking van dhr. D met verzoeker wordt beschreven, alsook de vriendschapsrelatie die daaruit is voortgevloeid. Op zich zegt dit gedeelte niets over verzoekers beweerde homoseksuele gerichtheid noch over een eventuele liefdesrelatie tussen dhr. D. en verzoeker.

Het tweede gedeelte van de brief, dat een aanvulling is van een latere datum op het eerste gedeelte, heeft een hele andere teneur. Niet alleen lijkt hier sprake te zijn van een ander handschrift, het is ook haastiger en slordiger geschreven. Het tweede gedeelte is veel explicieter van aard en beschrijft in verregaande details het verloop van hun seksuele ontmoetingen. Het verschil in de twee gedeeltes van de brief is vormelijk en inhoudelijk zo abrupt dat de reeds geringe bewijswaarde die aan zulke brieven kan worden gehecht, volledig wordt tenietgedaan. De Raad benadrukt verder dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele identiteit, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk.

5.7. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in zijn homoseksuele geaardheid in de zin van een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit en de daaruit voortvloeiende problemen met de broer van A. en zijn neven, aannemelijk te maken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

6.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of op de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 25 augustus 2020 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschre-

ven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al-Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiietische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiietische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid

van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. X) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. X) en A.G. v. België (zaak nr. X), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische

situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de mate dat hij wijst op zijn homoseksuele geaardheid en vrouwelijke wijze van kleding en gedrag, kan de Raad enkel opmerken dat reeds werd vastgesteld dat hieraan geen geloof kon worden gehecht. Zoals hierboven reeds gesteld, dienen persoonlijke omstandigheden te worden onderscheiden van elementen die aan bod komen in het kader van de vervolgingsvrees.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.3. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In casu is niet aannemelijk geacht dat verzoeker zich in dergelijke situatie bevindt, zodat een schending van voormeld artikel niet dienstig kan worden opgeworpen.

9. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES